

TIKRAS ŽENKLAS, KURIS NEPASTEBĒTAS

. . . šī rytā susirinkome Viešpaties Jēzusa Vardu, ir po to kai tiek daug meldēmes. Ir šī rytā atsikēliu ne taip anksti. Aš šiek tiek vēlavau atsikelti, ir manau, kad kaip tik dabar visi žino, kodēl taip yra.

² Aš grīžau namo anā rytā ar anā vakarā, ir mano kaimynas stovējo kieme, jis ir jo mažoji dukrelē. Jo žmona yra ligoninēs gimdymo skyriaus slaugytoja. Taigi, rankoje jis laikē maždaug tokio ilgio lazdā, ant kurios buvo nedidelē citata, kažkokia juostelē ir mažas uzrašas: „Senelis Branhamas, aš manau, apie 3:43 ar 4:43, spalio 11-oji“. Tada apačioje dideliuose skliausteliuose parašyta: „Jūs esate vyresnis, nei manote“. Taigi dabar aš turiu teisētā teisę ryte šiek tiek ilgiau pailsēti. Teisingai, broli Raitai, kai jūs—kai jūs tampate seneliu?

³ Ir taigi, aš manau, kad tuomet tai tarsi pateisina mane, sese Kidd, šī rytā, kad dar nebuvau atsikēles, kai atvykote iš Ohajo. Tikrai jaučiuosi po to, manau, maždaug dešimčia metų vyresnis. Bet, kaip jūs visi žinote, aš turiu mažā anūkēlī ten, maždaug septyniū ar aštuoniū svarū, kažkas panašaus, pats bjauriausias vaikas, kokī tik esu matęs. Pasakē: „Jis labai panašus į savo senelī“. Taigi. . . Ir aš tiesiog mačiau, kur jis nuējo, kur nuējo Bilis.

⁴ Taigi, praeitā vakarā, po mano kvietimū eidamas koridoriumi, aš sutikau grupē ištikimū draugū iš Džordžijos ir apylinkiū, ir mes visi ten žvelgēme į mažylius. Ir jie mieli. Taigi, jie tiesiog. . . Visada jaučiau kažkā panašaus: „Bili, tu bijai, kad sulaužysi juos, žinai. Jie tokie maži“. Ir manau, kad tai buvo sesuo Beler, pasakē. . . Aš taip galvodavau. . . Ji taip pat taip galvojo, bet paskui sužinojo, kad jie taip lengvai nesulūžta. Taigi, manau, kad tai maždaug tiesa.

⁵ Vakar po pietū turėjau garbēs nuvykti į namus, vienos iš mūsų seserū čia, iš bažnyčios, į jos dukters namus; manau, kad ji taip pat yra čia, bažnyčioje, kuriuose buvo surengti nedideli gimtadienio pietūs broliui Nevilui. Ir vakar jis perėjo dar vienā svarbū etapā. Ir taigi mes sakome broliui Nevilui: „Tikrai laimingo gimtadienio“, - kiekvienas iš mūsų, nes jis yra labai puikus brolis. Ir, žinoma, jam kā tik sukako dvidešimt penkeri, šiek tiek, taigi tuomet kaip ir aš. Ir taigi mes tiesiog perėjome tai, antrā kartā. Tai. . . Taigi, tampate jau pagyvenusiu žmogumi, kai antrā kartā praeinate tą ženklā, žinote.

⁶ Aš prisimenu rytą, kai Frankie Veber atvyko čia. Ir jis buvo mūsų kaimynas čia; dabar ten gyvena jo dukra. Jis yra Floridoje. Mes su Frankie kartu ėjome į mokyklą. Ir Frankie įdėjo savo gimtadienio paaukojimą. Ir tuomet aš pamokslavau apie trejus ar ketverius metus. Aš atvedžiau Frankie pas Viešpatį Jėzų. Jis pasiekė ketvirtį. Manau, kad man buvo dvidešimt dveji. Jis pasiekė ketvirtį. Aš pagalvoju: „O, tai bent, jūs norite pasakyti, kad Frankie Veber dvidešimt penkeri? Fju! Tai bent, aš bijau to laiko, kai man sueis dvidešimt penkeri“. Taigi, aš ruošiuisi pasiekti trečią iš jų, taigi, gana greitai. Taigi, tai—tai neužtruks ilgai, kad pasiekti tai.

⁷ Kai aš žvelgiu čia ir matau brolių ir seserį Kidd, įžengusius į aštuntą dešimtį ir vis dar stiprius, pagalvoju: „Viešpatie Jėzau, atleisk man, kad skundžiuosi būdamas penkiasdešimt dvejų“. Ir jiems. . . Jums aštuoniasdešimt, o broliui Kidd aštuoniasdešimt vieneri. Ar tai tiesa? Aštuoniasdešimt vieneri. Ir jie vis dar tarnauja. Ir jums sakau, tai suteikia mums drąsos, ar ne taip? Tikrai taip. Viešpats tikrai yra geras mums.

⁸ Taigi, yra tik vienas blogas dalykas, kurio aš baiminuosi, turint susirinkimą čia ryte, ir tai. . . Tai siaubinga, skamba tarsi tai būtų labai gėdinga pasakyti. Bet aš turiu tiek daug draugų, kurie atvyksta į tarnavimus iš labai toli.

Nematau čia Evansų, bet, manau, jie yra kažkur čia. Jie niekada nei vieno nepraleidžia. Ir jūs žinote, kiek mylių jie važiuoja kiekvieną sekmadienį, kad išgirstų pamokslą? Trylika šimtų mylių. Jiems kelionė išeina nemažiau kaip šešiasdešimt septyniasdešimt dolerių per savaitę, kad atvykti į bažnyčią, teisingai, tuo metu, kai jie atvyksta čia su visa savo šeima, ateina čia, atsiskaito.

⁹ Taigi, ne tik tai, bet ir jaunesnis brolis iš Alabamos, kuris kiekvieną savaitę važiuoja maždaug tokį patį atstumą. Broli. . . O, tai bent! Brolis „Vel“? [Broliis sako: „Vest“—Red.] Vest. Aš. . . Man jis atrodo kaip vaikinukas. Jis—jis yra tėvas, turintis pulkelį vaikų. Bet jis visada tiesiog primena man, jis atrodo toks jaunas, jis ir jo žmona. Broliis Vest.

¹⁰ Broliis ir sesuo Palmer sėdi ten gale, iš Makono, Džordžijos.

Ir—ir sesuo Ungren, jie paprastai būna čia, iš Memfio, Tenesio. Ar jie čia ši rytą? Aš—aš. . . Jie paprastai atvyksta. Sesuo Ungren ir—ir grupelė iš Memfio, Tenesio, ten, taip, gale.

Ir yra kitų. Aš tiesiog. . . Jų tiesiog daug, kad būtų galima išvardinti. Kai kurie iš jų yra net iš pietų Kentukio. Kai kurie iš Čikagos apylinkių. Ir kai kurie iš Čikagos, ir už Čikagos, aplinkui.

¹¹ Sekmadienį, kaip supratau, čia buvo vyras iš Kalifornijos, ir jis turėjo šiek tiek pasilikti; norėjo susitikti su manimi. Žinoma, po susirinkimo buvau užsiėmęs. O vyras taip ir grįžo, nesusitikęs su manimi.

Dar vienas atvyko kažkur iš Ilinojaus. Jei tas vyras ši rytą čia, tai buvo patys skaniausi obuoliai, kokius kada nors valgiau. Ir jis atvežė man visą pintinę obuolių.

Ir vienas iš brolių, manau, kad buvo iš Džordžijos, ar iš kažkur kitur, atvežė didžiulę pakuotę karijos riešutų, maždaug *tokio* dydžio popierinės pakuotės. Ir, o, aš tikrai galiu juos valgyti!

¹² Tiesiog dabar, aš, žinoma, šiomis dienomis nevalgau gardaus maisto, nebevalgau nuo to laiko, kai mirė mano motina. Aš laikiu iš Viešpaties dėl naujo regėjimo. Tiesiog valgau minkštus dalykus, ir tokius, kur aš... šiek tiek, kad galėčiau išgyventi; numėčiau dvidešimt svarų savo svorio. Tai yra... Taigi, aš nepasninkauju. Aš ne...ne. Tai, tiesiog darau tai, tai nėra atidavimas Viešpačiui. Jūs norite atiduoti Viešpačiui viską, ką turite geriausio. Ne... .

¹³ Atsitiktinai ten pat pamačiau brolių Sumner ir kitus. Jų tiesiog tiek daug. Aš... .

Kaip, praėjusį sekmadienį, aš paminėjau žmones, kurie— kurie apsistojo pas mamą, ir panašiai. Ir ten buvo tikra ištikima sesuo. Aš pamiršau paminėti tos moters vardą. Taigi, jeigu ji yra čia ši rytą, aš atsiprašau. Viena iš jų buvo sesuo Beeler, o kiti buvo sesuo ir brolis Steffy. Ir tiek daug! Aš... .

¹⁴ Jūs visi mane pakankamai gerai pažįstate, kad žinotumėte, jog aš neturiu to omenyje, kai pamirštu kokį nors vardą ar pamirštu asmenį. Kokie jie visi buvo ištikimi! Ir kartais tiesiog sėdėdamas čia, aš užsimenu apie ką nors, kas man tiesiog ateina į galvą. Bet aš... Dėl to, aš turiu omenyje visą grupę, visus, suprantate, tai tiesiog taip puiku. Ir tuomet, visi mieli, malonūs mums. Ir mes tikrai vertiname tai.

¹⁵ Ir dabar, ši rytą, mes vėl bandysime priartėti prie Dievo Žodžio. Taigi, norėčiau padaryti šį pareiškimą, kad tai būtų tikrai aišku, jog aš— aš neatvykstu į susirinkimą, į bet kurį, kad būčiau matomas. Aš neatvykstu tik tam, kad pasakyčiau: „Na, aš noriu, galbūt pasimelsti Viešpačiui, kad duotų man pamokslą, kuris tiesiog leistų žmonėms jaustis tikrai gerai ir šūkauti“. Tokių dalykų mes turėjome daug, bet, ir mes tai vertiname. Viskas gerai. Suprantate? Tai nuostabu. Suprantate? Bet aš noriu žinoti tai: „Viešpatie, Tu nukreipk mano mintis į tai, kas padėtų žmonėms, kas priartintų juos prie Dievo, tai—tai—tai, kas padarytų kažką dėl jų, kas—kas statydintų juos ne tiek dvasiškai, bet statydintų juos Dievo pažinime ir pamokyje, kad jie žinotų, kaip atsilaikyti, kai ateis priešas“.

¹⁶ Aš kalbėjau su seserimi, kuri lankėsi čia šią savaitę, su seserimi Palmer. Ji sakė norinti sužinoti, kaip aš apskritai gyvenu šioje šalyje. Tai, jūs tiesiog atvykstate čia, ir, taip, kiekvieną kartą, kai tik pasiekiu slėnį, ir vos tik įvažiuoju, aš

susergu. Čia slėnyje yra tikrai nesveika. Mes tai žinome. Bet Dievas turi čia daug vaikų. Ir taigi, vieną iš tų dienų. . .

¹⁷ Aš dabar laukiu Viešpaties, kad sužinočiau tikrą tiesioginę Žinią iš Dievo. Suprantate? Ir aš, Dievo padedamas, tiesiog stengiuosi laikytis, kol Jis ateis, tai yra, kol Jis pateiks man kokį nors pranešimą. Nes jaučiu, kad čia turėtų būti. . . Čia kažkas turi įvykti, ir aš noriu žinoti, kas tai yra. Aš noriu sužinoti tiesiogiai iš Dievo, kad galėčiau pasakyti, jog tai yra TAIP SAKO VIEŠPATS. Suprantate? Ir tuomet—tuomet jūs galite, jūs, žmonės, tuomet žinosite, kad tai—tai ne aš. Taigi, aš noriu pasistengti, kad tai būtų taip, kad, arba, pirma išgirsti iš Jo.

¹⁸ Nes jeigu Jis įdeda Savo Žodžius į—į asmenį, na, tuomet tai jau nebe tas asmuo; tai Jis. Tada, jei žmogus tai sako pats iš savęs, bet kuriuo atveju tai nieko nereiškia. Bet jeigu Jis, Viešpaties Žodis, yra žmoguje, Jis išeis, ir tuomet tai bus—tai bus visiškai teisinga. Štai kas mums buvo pavesta Biblijoje, maždaug 20-ame Pakartoto Įstatymo skyriuje, man regis, Ten pasakyta, taip: „Stebėkite, ir jeigu kas nors kalba Viešpaties Vardu, ir tai neįvyksta, tuomet nekrepkite į tą asmenį dėmesio“. Suprantate? „Bet jei jis kalba ir tai išsipildo, tuomet geriau jo klausykite, - suprantate, - nes tai ateina iš Dievo“.

¹⁹ Štai taip veikia Dievas. Jis turi Savo įprastą programą, išdėstyta čia, Biblijoje. Mes žinome, kaip ją perskaityti. Bet yra tam tikrų dalykų, kurie—kurie skirti Bažnyčiai, laikmečiams ir kitiems dalykams, kurių Jis neturi užrašytų čia, Biblijoje, todėl Jis įdeda Savo Balsą į asmenį, ir jie išsako Jį, suprantate, paskelbia Jį. Taigi, tada, norint įvertinti tą asmenį, reikia išsiaiškinti, ar įvyksta taip, kaip jis tai sako. Tada, jei tai įvyksta, ir toliau taip vyksta, tuomet mes žinome, kad tai yra iš Viešpaties. Tuomet mes—tuomet mes turime užtikrintumą, kad pasiruošime tam, kas ateina.

²⁰ Aš noriu šį rytą perskaityti dvi ar tris vietas iš Rašto. Ir pirmiausia noriu perskaityti iš Išėjimo Knygos, ir manau, kažkur pradadant nuo Išėjimo 4-o skyriaus.

²¹ O dabar, aš galbūt pateiksiu jums pranešimą, kol jūs pasiruošiate šių Rašto vietų skaitymui, galbūt pasakysiu, apie ką noriu su jumis kalbėti, ką Viešpats įdėjo į mano širdį ir apie ką aš noriu pakalbėti šį rytą. Aš nežinau, ką Jis su tuo padarys žmonėms; gali būti skirta vienam žmogui čia, gali būti kažkam, esančiam kur nors kitame krašte, besiklausančiam garsajuostės. Bet aš noriu pranešti, šį rytą. . .

²² Manau, kad praeitą sekmadienio rytą aš pamokslavau apie „*Tikras Liudytojas*“. Ir šį sekmadienio rytą, Viešpačiui leidus, norėčiau pamokslauti apie „*Tikras Ženklas, Kuris Nepastebėtas*“.

²³ Aš. . . Brolis Palmeris praeitą vakarą man pasakojo, kad praėjusio sekmadienio rytą aš kalbėjau tema. . . ar sakiau, kad

ši sekmadienį kalbėsiu tema „Keturiuos Bažnyčios kryžkelės“. Ir kai vakar vakare įėjau. . . Aš paprastai tai užsirašau. Ką. . . Nežinau, ar jums reikia tai daryti ar ne. Bet aš turiu tiek daug dalykų, stengiuosi prisiminti juos. Aš kažką gaunu, turiu tai užsirašyti ant popieriaus lapo. Suprantate? Ir aš nuėjau, kad pažiūrėčiau tai, bet tai, ką aš turėjau omenyje, buvo ne visai keturios sankryžos. Aš tikrai pasakiau tai tokiu būdu. Bet tai, ką turėjau omenyje, buvo: „Keturiuos Bažnyčios valdymo formos“. Ir, kad tai padaryti, turiu surinkti kartu nemažai istorijos. Ir galbūt kitą kartą aš turėsiu tai. Tačiau tam prireiks šiek tiek daugiau laiko nei aš turėjau studijoms, kad paimti tai, nes jūs turite grįžti ir surinkti datas, ir taip toliau.

Nes visi jūs, visi suprantate, kad tai yra visur. Na, mes norime būti tikri dėl šių dalykų prieš juos sakydami. Jie turi būti teisūs. Nes mes stovime čia, užimdami aukščiausias pasaulyje užimamas pareigas - tarnautojo. Tarnautojas, ištikimiausias ir teisingiausias, kruopštus, mes turime būti tokie. Mes turime pasikliauti Dievu, kad tai padarytume.

Taigi, Išėjimo Knygoje, 4-as skyrius:

Ir Mozė atsakydamas tarė: . . . Štai, jie netikės manimi ir neklausys mano balso; nes jie sakys: „Tau nepasirodė VIEŠPATS“.

Ir VIEŠPATS jam tarė: Kas tai tavo rankoje?“ Ir jis atsakė: „Lazda“.

Ir jis tarė: „Mesk ją ant žemės“. Ir jis numetė ją ant žemės, o ji pavirto gyvate; ir Mozė bėgo nuo jos.

Ir VIEŠPATS tarė Mozei: „Ištiesk savo ranką ir paimk ją už uodegos“. Ir jis ištiesė savo ranką ir nutvėrė ją, ir ji virto lazda jo rankoje;

„Kad jie tikėtų, kad tau pasirodė VIEŠPATS, jų tėvų DIEVAS, Abrahamo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas“.

Ir dar VIEŠPATS dar jam tarė: „Įkišk dabar savo ranką sau į užantį“. Ir jis įkišo savo ranką sau į užantį; ir kai jis ištraukė ją, štai, jo ranka buvo raupsuota kaip sniegas.

Ir jis tarė: „Vėl įkiškite savo ranką sau į užantį“. Ir jis vėl įkišo savo ranką sau į užantį; ir ištraukė ją iš savo užančio, ir štai ji vėl buvo tapusi kaip jo liķes kūnas.

„Ir jeigu jie nepatikės tavimi, ir nepaklausys pirmojo ženklo balso, tai jie patikės vėlesniojo ženklo balsu.

Jūs atkreipėte dėmesį į du ženklus, ir . . . kiekvienas ženklas turėjo balsą. Leiskite man dar kartą perskaityti 8-ą eilutę:

„Ir jeigu jie nepatikės tavimi, ir nepaklausys pirmojo ženklo balso, tai jie patikės vėlesniojo ženklo balsu.

Ir jeigu jie nepatikės ir šitais dviem ženklais, ir nepaklausys tavo balso, tai paimk upės vandens, ir išliek jį ant . . . sausos žemės; ir vanduo, kuriį paimsi iš upės, pavirs ant sausos žemės krauju“.

²⁴ Ir dabar Švento Jono 1-as skyrius ir 6-a eilutė, mes perskaitysime šias eilutes, ar šią eilutę. Švento Jono 1-as skyrius ir 6-a eilutė. Ir . . .

Buvo iš Dievo siųstas žmogus, kurio vardas buvo Jonas.

. . . iš Dievo siųstas žmogus, kurio vardas buvo Jonas.

²⁵ Šią Rašto eilutę noriu įtraukti į Ezekielio 24:24, susiedamas ją su Senuoju Testamentu, pranašais, ir Naujuoju Testamentu; kad jūs suprastumėte, kad tai apima visą Išėjimo Knygą, nuo pradžios iki pabaigos.

Taiigi Ezekielis yra jums ženklas; jūs darysite pagal visa tai, ką jis darė; ir tam įvykus, jūs žinosite, kad aš esu Viešpats DIEVAS.

Dabar tiesiog minutėlei palenkime savo galvas, kai mes pagarbiai artinamės prie Jo maldoje.

²⁶ Tėve Dieve, mes ateiname Abrahamo, Izaoko ir Jokūbo Dievo Vardu: Jėzaus Kristaus, teisingo. Mes ateiname, žinodami, kad Jis mus išklausys, nes mes ateiname ne kaip kažkas, ką tik įėjęs į pastatą, bet mes drąsiai ateiname su tikėjimu, tikėdami, kad tai, ką Jis pažadėjo, Jis ir įvykdys. Todėl mes šiandien prašome, Viešpatie, kad Tu paimtum kiekvieną iš mūsų, esantį čia, nuo pat sakyklos iki pastato galo, per visas vietas, atvertum kiekvieno širdį ir apipjaustytum mūsų klausą, kad gyvojo Dievo Žodis šį rytą ateitų iš Dangaus ir išsilietų į mūsų širdis, kad galėtume tikėti, girdėdami Viešpaties Žodį ir tai, kas šį rytą buvo perskaityta mūsų ausimis. Ir mes dėkojame Tau už Tavo Žodį. Tavo Žodis yra Tiesa.

²⁷ Ir dabar, kai matome, kaip artėja blogio laikas, visa Dievo rūstybė kyla į padanges. Ir šiai Tave apleidusiai tautai, tiesiog bet kuriuo metu gali kas nors nutikti, įvykis vienas didelis sprogimas, kuris visiškai pašalins tautą iš pasaulio žemėlapiu, kartu už jos slypinčiais bedieviškos šalies grasinimais, norinčios tai padaryti. Ir žinodami tai, jie, užuot artėję prie Dievo, atrodo, vis labiau tolsta. Žinodami, kad Apreiškimo Knygoje ir visame Rašte ši diena buvo išpranašauta, tuomet priimkime perspėjimą, Viešpatie, nebūkime tingūs ir miegantys, kaip tai buvo. Te mes pakilsime ir pasipurtysime.

²⁸ Te šiandien turėsime tokį supratimą, kokio dar niekada neturėjome. Te po šios dienos mūsų širdys taip užsidega, kad mūsų sielose išsiliepsnotų ugnis, kuri, Viešpatie, nuvilnytų per šią šalį ir taptų gyvu liudijimu, kad ir kur mes bebūtume.

²⁹ Palaimink ligonius ir kenčiančius, tuos, kurie turi poreikių, tiek esančius tarp mūsų, tiek už mūsų ribų, Tavo žmones, visur.

³⁰ Palaimink Savo Žodį, Viešpatie. Pašventink Savo tarną, ir Savo tarnus, kurie klauso, kad kartu mes galėtume geriau nei bet kada anksčiau gyvenime, suvokti Jo pasirodymą. Aš meldžiu ne tik už tuos, kurie yra čia, bet ir už tuos, kurie klausysis garsajuostės visame pasaulyje, kad jie būtų atvesti į gyvojo Dievo Bažnyčią. Nes mes suvokiame, kad yra tik vienas būdas tapti šios Bažnyčios nariu - tai per gimimą iš Dvasios, tuomet mes esame pakrikštyti viena Dvasia į vieną Kūną. Aš meldžiu, Dieve, už kiekvieną iš jų visame pasaulyje, kad Tu pelnytum šlovę Sau. Ir te mes taip paruošime savo sielas, kad vienu šauksmu visame pasaulyje galėtume sušukti: „Ir taip, ateik, Viešpatie Jėzau“. Mes meldžiame to Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

³¹ „*Tikras Ženklas, Kuris Nepastebėtas*“. Žmonės ieškojo ženklų, nuo pat faraono iki šios dienos.

Ir Jėzus mums pasakė apie laiką, kai bus ženklų ieškotojai, ir pasakė, kad: „Nedora, svetimaujanti karta ieškos ženklų. Bet, vis dėlto, jie gaus ženklą“. Ir ta karta turėjo gauti prisikėlimo ženklą; tai bus silpna, nedora ir svetimaujanti karta, kuriai bus duotas prisikėlimo ženklas.

³² Bet kaip šioje Rašto vietoje, kuri yra prieš mus, Ezekielio 24-ame skyriuje ir 24-oje eilutėje, šis pranašas tapo ženklų. Ir tai yra ženklas, apie kurį aš ir noriu kalbėti.

³³ Šis vyras tapo ženklų Izraeliui. Ir per visą Raštą, Dievas naudojo Savo pranašus kaip ženklus. Ir jie visada buvo nepastebėti. Atrodo, kad jie niekada nepastebėdavo to ženklų. Jie visada ieško emocingo ženklų.

Net Jėzaus laikų fariziejai sakė: „Parodyk mums ženklą iš Dangaus“.

³⁴ Tačiau Jėzus nurodė jiems, kad jie gaus ženklą. „Jūs jau gavote ženklą“. Pasakė: „Jūs galite atpažinti padanges. Jūs galite pažvelgti į tą ženklą. Jūs sakote: „Jeigu jos raudonos, niūrios, rytoj bus bjaurus oras““.

³⁵ Jeigu jie būtų pažvelgę į ženklą, jie būtų pažvelgę į Jį ir būtų žinoję, kad Jis yra Dievo ženklas jiems; nes jų pranašystės, tai kas lietė Jį, išsipildė prieš jų akis. Bet jie vis tiek ieškojo ženklų.

³⁶ Kaip keista, kad žmonės taip elgiasi, kad ieško ženklų, kai ženklas yra tiesiai su jais, tiesiai tarp jų. Taigi, Izraelis buvo patekęs į tokią būklę.

³⁷ Ir kartais kančios, kurias tas ženklas turi patirti, yra stublinančios; kančios, kurias praėjo Jėzus, kad įrodytų Dievo ženklą, jog Jis buvo Mesijas.

³⁸ Mes čia sužinome, kad šis jaunas pranašas, vardu Ezekielis, nuolat tapdavo ženklų, visą laiką. Kaip jis kankino save! Vienoje vietoje čia randame, kur jis tris šimtus devyniasdešimt dienų

gulėjo ant kairiojo šono. Dievas liepė jam pasiimti pupelių ir puodų, viską sudėti, išvirti jas ir padėti visa tai šalia jo šono, nueiti ir atsigulti ant grindinio, ir gulėti ant kairiojo šono, vienam, neapsiverčiant, tris šimtus devyniasdešimt dienų. Pagalvokite apie tai. Ir tuomet pasakė: „Apsiversk ant dešiniojo šono ir vėl gulėk ten keturiasdešimt dienų“.

³⁹ Ir Jis čia pasakė: „Ką tu matai, Ezechieliau, - tarė, - kadangi tu neši tautos nedorybes, Aš kiekvieną dieną skaičiuosiu jiems metus“. Tai reiškė, kad kiekviena diena, kurią jis ten gulėjo, reiškė metus, kuriuos jie bus nelaisvėje, ir kad jų nedorybės bus primintos Dievui, ir Dievas daugiau nebegirdės jų maldų.

⁴⁰ Tačiau kančios, kurias teko patirti tam vyrui, kam to reikėjo? Daugelis stebėjosi, kodėl tam vyrui reikėjo daryti tokį dalyką? Taip yra todėl, kad tie žmonės neskaito Žodžio ir jie nesimeldžia. Taigi, Dievas yra suverenus, ir Jis siunčia Savo pranašą, kad būtų ženklų. Žmonės neskaito. Jiems nerūpi skaitymas. Ir jie nesimeldžia, nes jie taip pat... turi kitų reikalų. Jie negali skirti laiko maldai. Ir Biblija jiems yra nuobodi. Ji neturi pakankamai veiksmo šiomis šiuolaikinėmis dienomis ar bet kuriomis dienomis.

⁴¹ Žinote, manau, kad Paulius pasakė: „Jūs esate Dievo laiškai, visų žmonių skaitomi“. Dievas naudoja žmones kaip ženklus, kad parodytų Savo ženklus. Ir daugelį kartų tas ženklas, ir kiekvieną kartą, dažniausiai, nebent jis su išrinktaisiais, tas ženklas nepastebimas ir kritikuojamas, iš jo šaipomasi, jis atmetamas.

⁴² Ir manoma, kad net Senajame Testamente, pranašų laikais, jie buvo laikomi sutrikusios psichikos žmonėmis. Jie manė, kad tie pranašai yra psichiniai neurotikai, kad jiems kažkas negerai su protu. Ir jie matydavo juos ateinančius iš tyrlaukių ir—ir darančius ženklus, ir paskui vėl sugrižtančius į tyrlaukius. Ir jie šaipėsi iš jų, nes jie nežinojo Rašto.

⁴³ Kartą Jėzus pasakė fariziejams apie prisikėlimą. Jie pasakė: „Mes turėjome . . . Įstatymas sako, kad jei brolis miršta ir palieka žmoną be—be vaiku, tai jo brolis turi pasiimti tą žmoną, kad per ją susilauktų vaiku, tam, mirusiajam. Ir pasakė: „Mes turėjome vieną, kuris turėjo septynis brolius. Pirmas paėmė žmoną ir jis mirė, nepalikdamas palikuonių. Ir paskui jo brolis paėmė ją, ir tuomet jis mirė; ir toliau iki septinto. Ir galiausiai moteris mirė“. Pasakė: „Taigi, prisikėlime, - paklausė, - taigi, kieno žmona ji bus iš tų septynių?“

⁴⁴ O, man patinka šis Žodis! Jėzus atsakė: „Jūs visada klystate, nepažindami nei Raštų, nei Dievo jėgos“. O, kaip Jis šiandien tai išrėžtų, jei Jis stovėtų čia! „Jūs visada klystate, nepažindami nei Raštų, nei Dievo jėgos“. Dievo jėga yra susieta su Raštu. „Jūs labai klystate“.

Tuomet Jis tešē: „Prisikēlime jie nei tuoksis, nei išteķēs, bet bus kaip Angelai“. Jis nepasakē, kad jie bus Angelai, taigi, bet jie bus kaip Angelai, iš jų bus pašalintos lytinēs liaukos. Jie nei tuoksis, nei ves.

⁴⁵ Mes gyvename moralēs, arba, mirtinguju, mirtinguju karalystēs dienomis. Tačiau ateina diena, kai ateis nemirtinga Karalystē, ir toje nemirtingoje karalystēje gyvens atpirktieji. Tie, kurie buvo atpirkti, ir turi. . . Gyvybē, kuri palieka šį kūnā, kad sugrižtu pas Dievā, kuris jā davē, vienā dienā vēl sugriš nuo Gyvybēs Medžio, kad viešpatautu amžinai.

⁴⁶ Kaip šis jaunuolis, jaunas pranašas, paaukojo ir atidavē visā savo gyvenimā, kad taptu ženklū savo tautai, dēl bausmēs, kuri jų laukia, nes jie buvo, kaip mes vadiname, „abejingi“. Jie nenorējo turēti nieko bendro su Dievu. Jie netikējo tais pranašais, ir jie tiesiog šaipēsi iš jų. Ir, bet, be to, ir nesvarbu, kaip jie nenorējo tuo tikēti, Dievas matē, kad bet kuriuo atveju jie tai gavo.

⁴⁷ Jezabelē nenorējo pripažinti, kad Ahabas buvo jos pastorius, bet jis buvo. Dievas matē, kad bet kuriuo atveju ji gavo ženklā.

Taip ir šī tauta šīandien. Teisingas ir sažiningas Dievas Savo Žodžiu negalējo leisti, kad įvyktu tai, kā mes matome artējant, neturēdamas kur nors ženklū. Jis visada jį turējo. Taigi, mes turime jo ieškoti. Ir esu tikras, kad žmonēs, gerai suprantantys Raštā, žino, kaip ieškoti.

⁴⁸ Nojus savo dienomis buvo ženklū žmonēms apie artējanti teisma. Nojus savo dienomis buvo laikomas fanatiku. Jis buvo pranašas. Jis buvo laikomas nesveiko proto. Ir vyras metai iš metų kalē, statydamas arkā, kai žemēje nebuvo net vandens, išskyrus tą, kuris buvo šaltiniuose. Ir jis išpranašavo kažkā, kas kūniškam protui buvo juokinga. Jis pasakē: „Iš padangių pasipils vanduo“.

⁴⁹ Be abejonēs, daugelis jam sakē: „Parodyk man, kur jis yra“. Mokslas pasakytu: „Aš galiu įrodyti, kad ten viršuje nėra vandens“.

Bet, vis dėlto, jei Dievas jam pasakē, kad tai ateis iš padangių, Dievas ir pasirūpins, kad Jo Žodis išsipildytu.

⁵⁰ Ir nors vandens dar nebuvo matyti, nors padangēsė nebuvo nė debesėlio, niekada nebuvo iškritęs nė lašas lietaus, niekada nebuvo tokio dalyko kaip lietus, tačiau visā laikā Nojus ruošē arkā tam lietu. Tai buvo gyvas įrodymas, kad šis pranašas tiki tuo, kā jis kalbējo, nes jis ruošēsi tam.

⁵¹ Ir bet kuris asmuo, kuris tikrai tiki tuo, kā jūs kalbate, pasiruoš tam.

⁵² Leiskite man tiesiog stabtelēti čia, tik minutēlę. „Kaip Nojaus dienomis, - kaip pasakē Jėzus, - taip bus ir žmogaus

Sūnaus atėjime“. Jeigu šiandien bažnyčios tikėtų tu, apie ką jie kalba, jie vykdytų tai, ką sako.

⁵³ Kaip mes galime statyti didingus statinius ir milijonus dolerių kainuojančius pastatus, ir plačiai besiplečiančias organizacijas ir panašius dalykus, ir pamokslauti, kad Kristus ateis bet kuriuo metu? Kaip mes galime toliau žvelgti į savo susirinkimus ir matyti, kad jie atsiskiria nuo Dievo jėgos, įeidami į pasaulietiškumą, įnešdami visa tai į bažnyčią ir sumaišydami tai kartu, ir mes leidžiame tai? Tai dėl populiarumo, dėl populiarių nuomonių ir denominacinių skirtumų, bandant pralenkti kitą organizaciją, kaip mes galime praktikuoti tai, ką mes pamokslaujame? Ir pasaulis tai mato, jie tai žino, kol religija tapo tiesiog priklausymu kokiai nors tvarkai ar priklausymu kokiai tai visuomenei. Religija . . .

⁵⁴ Kristaus išgelbėjimas - tai ne visuomenė. Tai ne prisijungimas prie kažko. Tai gyvas išgyvenimas.

⁵⁵ Dabar, Nojus išreiškė tai, apie ką jis kalbėjo. Jis sakė: „Teismo tvanas ateina šiai nedorelių kartai. Ir Dievas išlies iš dangaus lietu, ir Jis užlies visą žemę“. Ir ne tik jis tai darė, bet ir ruošė išsigelbėjimo kelią ir kvietė žmones ateiti į jį. Bet jie nenorėjo jo klausyti.

⁵⁶ Tačiau Nojus, kaip pranašas, buvo ženklas tai kartai, ženklas, apie kurį buvo blogai kalbama, žmogus, kuris buvo laikomas pamišusiu; ruošė kažką, kur ne—nebuvo jokių įrodymų niekur, ar niekada to nebuvo, kad kada nors tai buvo naudojama.

Bet atrodo, kad žmonės šiandien taip ir galvoja. Jie galvoja apie priešatominę slėptuvę. Kokią naudą jums duos priešatominė slėptuvė, kai žemėje neliks nei medžio, nei akmenų?

⁵⁷ Mes turime Priešatominę Slėptuvę, krikščionys turi. Kaip aš sakiau, prieš kelis sekmadienius, ar kažkur pakeliui pagalvojau: „Tai ne *priešatominė* Slėptuvė, Tai yra *patekimo vidun* Slėptuvė, kur mes stačia galva pasineriame į Ją, visa savo širdimi, visa savo siela ir visu savo protu - į Kristų, į Dievo saugumo Arką“.

⁵⁸ Tačiau Nojus, tomis dienomis laikomas neurotiku, per pamokslavimo kvailumą, ir parodydamas ženklą žmonėms, perspėjo juos, pasmerkdamas pasaulį. „Pasmerkė pasaulį, pastatydamas arką“, kai nebuvo vandens, kuriame ji galėtų plaukti. „Jis pasmerkė pasaulį“, - sakoma Biblijoje, Hebrajams 11-me skyriuje. „Pasiruošdamas jis pasmerkė pasaulį ir išgelbėjo savo namus“, būdamas Dievo ženklu, apie artėjančius tos dienos teismus. Koks šlovingas dalykas!

⁵⁹ Vėlesniais metais pasirodė dar vienas ženklas. Tai buvo Mozė, pranašas. Tai buvo Dievo ženklas Izraeliui. Jie keturis šimtus metų buvo vergovėje. Ir tiesiog prieš pat išvadavimą Dievas jiems paruošė ženklą. Ir jis buvo išvadavimo ženklas Izraeliui, ir teismo ženklas Egiptui.

⁶⁰ Nojus buvo išvadavimo ženklas savo tautai, ir teismo ženklas pražuvusiam pasauliui, netikintiesiems. Tie patys vandeny, kurie užliejo pasaulį ir jį paskandino, buvo vienintelė Nojaus išsigelbėjimo priemonė. Vienintelis dalykas, kuris galėjo jį išgelbėti - buvo teismas.

Vienintelis dalykas, kuris šiandien išgelbės Bažnyčią - tai teismas, Dievas paskiria teismą pagal teisingumo matą.

Tačiau Nojus pamokslavo tą patį. Jis tapo ženklu.

⁶¹ Ir dabar Izraelis, po keturių šimtų metų, jie pradėjo šauktis išgelbėjimo. Ir Dievas niekada neapreiškia Savęs ir neparodo Savęs, kol Jo tauta nėra pasirengusi priimti tai, ką Jis rodo.

⁶² Taigi, o, ką tiesiog čia būtų galima pasakyti, kaip Dievas paliko šią tautą nuogą! Jie gerai supranta. Laikraščiai tai paskelbė, aplink, iš visų pusių. Buvo paskelbti Jo Atėjimo ženklai. Ir jie nuolatos elgiasi taip, tarsi ignoruotų tai. Jie neturi jokio pasiteisinimo. Mes esame pabaigoje.

⁶³ Dievas siunčia Savo pranašus tik tada, kai žmonės nori pranašo. Dievas siunčia Savo ženklą, kai žmonės yra pasiruošę ženklui. Bet, reikalas tas, kad žmonės retai. . . Jie pasiekia tokią vietą, kur jie nori emocijų, ar jie norės kažko: „Parodyk mums ženklą iš Dangaus“. Bet kai Dievas siunčia ženklą, tada jie nenori jo matyti. „Taigi, jis yra paslėptas nuo išmintingųjų ir protingųjų akių, kad būtų apreikštas kūdikiams, kurie mokysis“. Jie nepastebi jo, ženklo.

⁶⁴ Kaip Izraelis turėjo žinoti, kai gimė tas tinkamas vaikas, kai jie pažvelgė aukštyn ten ir pamatė metų laiką, kuriame jie gyveno, „Tavo žmonės bus ateiviais keturis šimtus metų svetimoje šalyje, bet paskui Aš išvesiu juos“. Jie turėjo žinoti, kad laikas priartėjo, ir kai pamatė, kad gimė tinkamas vaikas. Netgi motina ir tėvas, Amramas ir Jochebeda, nebijojo karaliaus įsakymų ir jie įleido jį tiesiai į upę, kur buvo krokodilai; nė vienas iš jų negalėjo jam įkasti. Jie matė, kad buvo ženklas, bet jie nepaisė jo. Jie nebuvo tam pasiruošę.

Dievas atgabeno jį ir įkurdino tiesiai ten, faraono rūmuose, ir leido faraonui užauginti jį, suteikti jam visą išsilavinimą, koki tik jis galėjo gauti, kad parodytų (Dievas), kaip Jis tai daro, o tada nuvedė jį į kitą dykumos pusę, leisdamas jam visa tai pamiršti.

⁶⁵ Faraonas jį mokė ten. Dievas jį mokė. Faraonas turėjo mokyti jį keturiasdešimt metų, tuomet Dievui prireikė, kad mokytų jį keturiasdešimties metų, leisdamas jam viską pamiršti. Žmogaus mokymas; ir Dievo mokymas.

Faraonas mokė sūnų kaip vadovą, diplomata, kaip karį, kovotoją, kaip ateinantį faraoną, kuris laikys Egiptą savo aukštumoje, nugalėdamas visas kitas tautas ir priversdamas jas mokėti faraonui duoklę. Bet Dievas nuvedė jį į dykumos gilumą,

išėmė iš jo visą tai. Ir per penkias minutes parodė jam, per degantį krumą, kad Jis buvo gyvas Dievas. Ir pašalino iš jo visą baimę; paruošė jį. Jis buvo ženklas.

⁶⁶ Dievas nori, kad Jo žmonės melstųsi. Ir kai Izraelis buvo taip apmokestintas, buvo tokios būklės, kad jie nebegalėjo eiti toliau, jų laikas buvo išpildytas, ir jų naštos pasiekė daugiau nei jie galvojo, tuomet jie pradėjo melstis. Ir kai žmonės pradeda melstis, tuomet Dievas pradeda girdėti. Tai buvo laikas, kad būtų išpildytas Dievo Žodis.

⁶⁷ Ir taigi, kai Amramas ir Jochebeda pamatė, kad atėjo laikas Žodžiui išsipildyti, jie ėmė melstis Dievui. Ir paprastai tie, kurie meldžiasi, yra tie, kurie turi naštą, tie, kurie kažką gauna. Tai tie, kurie meldžiasi, yra Dievo paskirti tai atlikti.

⁶⁸ Ši rytą mes kalbėjomės prie pusryčių stalo, kol mes paskubomis skrudinome duoną ir taip toliau, kad spėtume į bažnyčią. Buvo kalbama apie vieną vyrą, kuris, toli nuo čia, kuris vėl pradėjo rūkyti po to, kai jis buvo išgydytas nuo vėžio. Aš pasakiau: „Kaip gaila“.

⁶⁹ Taigi, tuomet vienas prakalbo ir pasakė: „Tai pats baisiausias dalykas, nuo ko reikia pasitraukti - cigarečių rūkymas“.

⁷⁰ Aš pasakiau: „Aš tai žinau. Nes tai šėtonas“. Ir pasakiau: „Tai—tai šėtonas“. Ir aš pasakiau: „Ir jūs negalite to sustabdyti, nebent ant jūsų būtų Dievo jėga“.

Aš pažinojau du vyrus savo jaunystėje, abu jie norėjo būti Dievo vyrais.

Vienas iš jų, kai tik atvedžiau jį pas Kristų, jis pradėjo rūkyti. Jis surūkydavo penkis ar šešis pakelius per dieną, tiesiog sėdėdavo ir tiesiog užsidedavo vieną po kitos, visą dieną. Ir jis bandė prisidegti dar vieną cigaretę, ir Kažkas neleido jam to padaryti. Jis priėjo prie krosnies, nežinodamas, kad Raštas smerkia tokius dalykus, atidarė krosnį ir įmetė pakelį į krosnį. Ir tuo viskas baigėsi.

⁷¹ Kur, kitas vyrukas, kuris norėjo tapti krikščioniu, ir jis stengėsi iš visų jėgų. Jis šaukėsi Viešpaties. Jis atsisakė jų, dvi ar tris savaites. Ir kai jis atsipeikėjo, toje būklėje jam tiesiog pasimaišė protas. Ir atsipeikėjęs jis rado save galiniame kieme, su gabalu skardos daužantį savo galvą. Greitai įbėgo į namus, pasiėmė savo cigaretes ir surūkė visą pakelį, prieš išeidamas iš namų tą vakarą, tiesiog vieną po kitos. Suprantate?

⁷² Vienas buvo pašauktas. „Niekas negali ateiti pas Mane, jeigu Mano Tėvas nepritrauks jo, ir visi, kuriuos Tėvas Man davė, ateis pas Mane“. Ką reikė perspėjimas? Tai, vienam buvo Gyvenimas. Jis pamatė Jį. Jūs negalite Jo pamatyti, nebent Dievas apreikš Jį. „Jis yra paslėptas nuo akių, išmintingų ir protingų, ir apreikštas kūdikiams, kurie mokysis“. Teisingai.

⁷³ Amramas ir Jochebeda žinojo, kad atėjo laikas. Valanda buvo visai arti.

⁷⁴ Ir kalbėdamas apie tai, aš noriu pasakyti štai ką. „Tai nėra iš to, kuris nori, nei iš to, kuris bėga; bet iš Dievo, kuris pasigaili“. Teisingai. Tai Dievas.

⁷⁵ Taigi, šiandien... O, tegul tai giliai įsiskverbia! Jeigu šiandien Dievas jus pašaukė ir jūs atsiskyrėte nuo pasaulio dalykų, ir šlovinga Dievo jėga pašventino jus nuo šių dalykų, jūs turėtumėte būti laimingiausias žmogus pasaulyje. Buvo milijonai, kurie padarytų tai, jeigu tik jie galėtų, bet jie negali. Ne jiems skirta, kad tai turėti. Tai diena, kai Bažnyčia yra pašaukta, atskirta. Ji kitokia, nei buvo anksčiau. Taip.

⁷⁶ Kai žmonės pradeda melstis, kai Izraelis pradėjo melstis už pranašą, Dievas turėjo pranašą. Dievas visą laiką turėjo pranašą, kadangi Dievas visada yra vienu šuoliu priekyje jų. Jis turėjo paruošęs žmogų, bet Jis laukė, kol žmonės pradės melstis, kol žmonės norės to.

⁷⁷ Kaip tai, galėčiau pasakyti, yra būdinga ir šiandien! Tai, ko mums šiandien reikia, tai ne prabudimo, ne dar vieno žmogaus kokiai nors didelei organizacijai, kuris sujungtų visas grupes kartu. Tai, ko mums šiandien reikia - tai Dievo siūsto pranašo su Žinia, kuri pasmerktų pasaulį. Dievas galbūt turi žmogų, jei tik žmonės yra tam pasiruošę. Jūs žinote, ką aš kalbu. Jis, galbūt, turi jį kažkur pasaulyje, bet žmonės turi to norėti. Dievas tiesiog neįbruka jums nieko į gerklę. Jūs turite to norėti. „Palaiminti tie, kurie alksta ir trokšta teismo, nes jie bus pasotinti“. Teisingai.

⁷⁸ Po to, kai Mozė buvo pripažintas... Tiksliau, po to, kai žmonės sužinojo, kad jiems reikia vadovo, jie pradėjo melstis. Jie pradėjo melstis, kad Dievas siųstų jiems vadovą arba ką nors, kas juos išvestų. Ir Jis siuntė jiems žmogų, pranašą. Tai buvo Jo ženklas. Taigi, jei šis vyras nebūtų buvęs pranašas, jei jis būtų pakilęs ir pasakęs: „Aš esu karinis genijus“, Izraelis turėjo teisę netikėti tuo žmogumi. Nes Dievas visais laikais, be išimties, siunčia pranašą. Paminėkite nors vieną kartą Biblijoje, kad kada nors taip buvo. Tai visada pranašas, kurį Jis siunčia su TAIP SAKO VIEŠPATS.

⁷⁹ Net pats Dovydas, didžiausias karinis genijus, kokį kada nors turėjo Izraelis, ir vis tik Dovydas buvo pranašas. Žinoma, jis buvo. Jis buvo pranašas, Dovydas.

⁸⁰ Jis laukė, kol žmonių širdyse atsiras troškimas išgirsti pranašą, kurį Jis ketino siųsti.

Žinoma, buvo grupelė, kurie sakė, kad jie norėjo, kad nenorėjo. Vėliau paaiškėjo, kad jie buvo neteisūs. Jie tiesiog buvo apimti emocijų. Ir Biblijoje pasakyta: „Su jais ėjo mišri minia“. Ką jie padarė? Sukėlė bėdų tyrlaukiuose. Ir kiekvieną kartą, buvo įvykdomas nepaprastas reiškinys. O, norėčiau, kad tai giliai įsiskverbėtų. Kiekvieną kartą, kai Dievas ką nors siunčia,

su juo visada eina koks nors įžūlus, kūniškas pamėgdžiojimas. Kiekvieną kartą, visada kažkas, taip vadinamas tikėjimas tuo; kas tiesiog gerai įsitvirtina tarp žmonių.

Bet tikras Dievo pranašas pasilieka su TAIP SAKO VIEŠPATS. Jis niekada nepasitrauks nuo to Rašto, jeigu jis yra Dievo siūstas.

⁸¹ Mozė tvirtai laikėsi Rašto. Dievas pasakė: „Aš juos išvesiu“. Jis pasakė Mozei: „Aš pasiunčiau tave atlikti darbą“. Ir Mozė turėjo išgyvenimą. Jis susitiko su Dievu. Jis turėjo Viešpaties Žodį.

⁸² Dievas siunčia pranašus todėl, kad jie turi Viešpaties Žodį. Viešpaties Žodis ateina pranašams. Ir jeigu jis neturi Viešpaties Žodžio, tuomet jis nėra pranašas.

⁸³ Visais amžiais buvo daugybė kūniškų pamėgdžiojimų, bandančių sakyti, kad jie yra pranašai, bet jie visada nukrypdavo nuo Viešpaties Žodžio. Tačiau tikras pranašas tvirtai laikosi Žodžio. Taigi, nepamirškite šios citatos. Tikras pranašas stovi su TAIP SAKO VIEŠPATS.

⁸⁴ Jėzus mus perspėjo, kas nutiks paskutinėmis dienomis. Bet tikras tarnas, tikras pranašas, niekada nesiliauja tvirtai laikytis TAIP SAKO VIEŠPATS.

⁸⁵ Mozė stovėjo su Viešpačiu. Jis buvo ženklas. Jis buvo ženklas Izraeliui, kad jų išvadavimo diena arti, ir jis buvo ženklas Egiptui, kad artėja jų pabaigos diena. Nes jie vėliau nuskendo ten, Negyvojoje jūroje, visa faraono armija. Jie buvo priartėję prie savo karinės galios pabaigos, o pranašas buvo ženklas, rodantis tautos pabaigą.

⁸⁶ Pagalvokite apie tai, koks didis yra Dievas, ir kokiam paprastume Jis veikia. Žinoma, jei neišsilavinę žmonės gali tai suprasti, tai turėtų suprasti ir išsilavinę. Amen. Jei vergai Egipto šlamo duobėse galėjo suprasti, kad tai buvo Dievo pranašas ir kad atėjo valanda, juo labiau tai turėjo žinoti faraono rūmai? Bet būtent tokie žmonės to nežino, būtent tokie visada tai praleidžia.

⁸⁷ Kai tas Mozė stovėjo, žvelgdamas pro tuos langus, į tuos praeinančius Izraelio vaikus, Izraeliui...faraonui, jie buvo vergai ir šunys, Mozei - jie buvo Dievo išrinktieji. Biblijoje pasakyta, kad „Mozė pasirinko“, pats pasirinko, „kęsti Kristaus paniekinimą, laikydamas tai didesniu turtu už nuodėmės malonumus, nes jis turėjo atlygį kaip atpildą“. Mozė žinojo, kad jie nebuvo purvo maišytojai; jie buvo žmonės su pažadu.

⁸⁸ Jis pats žinojo, kas jis buvo. Jis negalėjo jiems pasakyti. Jie patys turėjo tai atpažinti. Jis pats žinojo, koks buvo jo darbas, kurį turėjo atlikti. Jis žinojo, kad Dievas iškėlė jį šiam tikslui, bet negalėjo jiems to pasakyti. Ir tol, kol jie buvo akli tam, jis niekada atvirai neatskleidė savęs, iki tol, kol jie atpažino tai. Tuomet jie pamatė tą ženklą, ir pažino jį.

⁸⁹ Jis pasakė: „Aš duosiu Izraeliui ženklą. Paimk šią lazdą; paversk ją gyvate. Jie nepaklausys to, tuomet įkišk savo ranką į užantį, ištrauks ją, išgydyk save nuo raupų, tuomet jie patikės tuo. Ir tuomet, jeigu jie nenorės to girdėti, pasemk ten vandenį iš Nilo, išpilk jį ant sausos žemės, ir visi vandenys pavirs krauju“. Tai buvo tautos ženklas. Žmonės tuo patikės. Kai, tie, kurie yra pasirengę priimti jį, kai pamatys veikiančią Dievo ženklą, patikės juo, tačiau tauta turi turėti kažką kita. Taigi, Jis davė jai pilną ženklą.

⁹⁰ Dievas panaudojo žmogų, nuolankų žmogų, pranašą, kad būtų tautos, kuri tokioje būklėje, pabaigos ženklų. Dieve, siųsk mums dar vieną. Iškelk mums dar vieną. Jei Dievo žmonės pradėtų melstis už tokį, Jis iškeltų jį. Tai, žmonės turi pajauti tokią naštą. Jie turi pabusti. Jie turi suvokti. Jie turi žinoti, kokioje dienoje mes gyvename, ir kokia padėtis yra aplink mus, prieš tai, kai jie kada nors pabus.

Jūs toliau gyvenate taip, kaip visada gyvenote. „Šiais metais reikia pastatyti naują namą. Man reikia įsigyti geresnį automobilį nei Jones. Turiu paturiu *tai*“. O, tiek daug apie *tai*! Kai jūs suvokiate, nesvarbu. . . Viskas gerai. Bet jūs turite suvokti, broli, kad visa tai pražus.

Jėzus pasakė: „Nebijokite to, kuris gali nužudyti kūną“, Rusijos atominė bomba. Nebijokite to, kuris per kelias minutes gali paversti šį kūną į ugnikalnio dulkes, „bet bijokite Jo, kuris gali tokiu būdu sunaikinti kūną ir įmesti sielą į pragara“. Štai ir viskas.

⁹¹ Kai kalbėjaisi su gydytoju ligoninėje, kai ten gulėjo mano mama, jis kalbėjo apie tai, koks didis yra mokslas, tyrinėjantis įvairius, su kūnu susijusius dalykus, paskiriant vaistus ir stebint, kodėl jie sunaikina tam tikrą užuomazgą, ir išgelbėja gyvybės užuomazgą. Aš pasakiau: „Tai nuostabu. Tai tiesiog šaunu“. Aš kurį laiką klausiausi jo. Bet aš pasakiau: „Gydytojai, tai gerai. Aš vertinu tai. Tai taip puiku. Aš—aš tikrai esu dėkingas Dievui už tai. Bet, pažvelkite, jūs visą gyvenimą praleidžiate bandydami ką nors rasti kūrinyje. Bet kodėl gi, tiesiog kurį laiką nepagalvojus apie tai, Kas jį sukūrė, Kas jį padarė, Kas yra jo Dizaineris? Dievas yra jo Dizaineris“.

Kiek daug didesnis yra Kūrėjas nei kūrinys, kurį Jis sukūrė! Kodėl mes tiek daug dėmesio skiriame kūriniui, ir nesusimąstome apie Kūrėją, Kuris sukūrė dangųs ir žemę, ir sukūrė kūną ir gyvybę? Jis gali jį sunaikinti, kada tik Jis panorės, nes tai yra Jo.

⁹² Tai tampa labai nuostabiu dalyku - dirbti su žmogaus kūnu. Mes tai vertiname. Jie gali perkelti akį iš vieno žmogaus kitam; paimti tas mažytes skaidulas, ištraukti akį iš žmogaus akiduobės ir įdėti ją į kito žmogaus akiduobę, ir tas žmogus gali ta akimi matyti. Tai nuostabus dalykas.

⁹³ Būdavo, kad jei motina, ruošdamasi gimdyti kūdikį, negalėdavo jo pagimdyti, ji buvo—ji buvo sukurta taip, kad kūdikis negalėjo gimti: motina ir kūdikis, abu, mirdavo. Tai buvo teisinga. Bet jūs retai kada apie tai išgirsdavote, tai būdavo kitaip, galbūt niekada. Bet šiandien jie gali paimti tą motiną, kai ji jau yra tokios būklės, kad gimdo kūdikį, ir jeigu. . . kai motina dar beveik iki gimdymo, ji. . . jie gali nuvesti tą motiną į kambarį ir suleisti jai šiek tiek anestetikų, ir išimti tą vaiką, turint normalų gimdymą, išima kūdikį. Mes vertiname tai.

⁹⁴ Pasakykite man nors vieną sistemą. Užsukite sklendę čia kažkur, šioje miesto vandens sistemoje, ir stebėkite, kas atsitiks pagrindinėje sklendėje. Jūs ją susprogdinsite.

Tačiau, taigi, mes galime nupjauti koją, amputuoti ranką, ir per Dievo stebuklą, Jis per sekundę apeis tą kraują kokuu nors kitu būdu ir pasuks greitai kokuu tai kitu keliu, kad išgelbėtų žmogaus gyvybę. Kas gali tai padaryti? Pasakykite man.

⁹⁵ Nupjaukite arteriją, kažkur čia vandenyje nutraukite pagrindinę liniją, kai jis yra pumpuojamas per sklendę. Ką tai padarys? Pabandykite vieną kartą ir sužinokite, kas nutiks. Nėra kito būdo apeiti. Jis turi plūsti atgal į sklendę.

Jei Dievas nebūtų sukūręs būdo šiam kraujui pačiam apeiti, akimirksniu, vienas širdies dūžis ir jūs miręs. Kiekvieną kartą įsipjovus pirštą, tai būtų mirtis, akimirksniu. Kiekvieną kartą, kai jūs kur nors įsipjaunate, kur atsivertų arterija ar kažkas panašaus, tai būtų mirtis, akimirksniu. Nusipjautumėte pirštą – jūs būtumėte miręs. Štai ir viskas. Jis vėl plūstų tiesiai į jūsų širdį. Tai jus nužudytų. Bet Dievas. . .

⁹⁶ Taigi, mes manome, kad tai nuostabu. Mes manome, kad tai nuostabu. Ir mes vertiname tai, kad mokslas gali surišti tas arterijas ir neleisti joms kraujuoti. Visa tai puiku. Bet Kas buvo Tas, Kuris tai sukūrė? Suprantate? Mes žvelgiame į visą kūriniją ir pamirštame jos Kūrėją. Suprantate? Mes žiūrime į natūralius dalykus ir pamirštame visus dvasinius dalykus. Štai ką mes darome.

⁹⁷ Taigi, Dievo pranašai, jie yra. . . jie turi Jo Žodį. Štai kodėl žmonės jais tiki.

Štai kodėl Dievas pasakė Mozei, Jis pasakė ten, Pradžios Knygoje, ir daug Išėjimo, per visą Knygą: „Jei tarp jūsų ateis koks nors dvasingas, ar pranašas. . .“ „Taigi, kaip mes sužinosime tuos dalykus?“ Jis pasakė: „Kai jis ką nors sakys ir tai įvyks, pasakys kažką kitą, ir tai įvyks, tuomet tikėkite tuo“. Suprantate? Tai ženklas.

⁹⁸ Taigi Jis duoda Savo Žodį, ne vadovams, ne diktatoriams, bet pranašams. Chruščiovas nėra ženklas pasauliui. Ne, pone. Hitleris nebuvo ženklas pasauliui. Bet kažkur, kažkurioje tai vietoje Dievas turi nuolankų pranašą, laukiantį savo valandos.

Jis yra ženklas. Jis yra ženklas, kuris pasmerks pasaulį ir išgelbės Bažnyčią. Pranašas!

⁹⁹ Elijas savo laiku buvo ženklas, pranašas Elijas. . .

Jis buvo pra-. . .jis buvo Dievo Žodžio ženklas, teismas Egiptui ir išgelbėjimas Izraeliui, jeigu jie norėjo juo tikėti.

¹⁰⁰ Tomis nuodėmingomis Elijo dienomis, kai visas Izraelis nusigrėžė nuo Dievo, jie sugrįžo į nuodėmę. Jie pamiršo nustatyta tvarką. Jie pamiršo, kad juos išvedė Dievas ir didysis Jehova, kuris atvėrė Raudonąją jūrą ir išvedė juos iš Egipto, ir tarp jų buvo toks didis pranašas kaip Mozė. Jie tai pamiršo.

Mes pamirštame tai. Jūs, metodistai, pamiršote Džoną Veslį. Jūs, liuteronai, pamiršote Martyną Liuterį. Jūs, baptistai, pamiršote Džoną Smitą. Daugelis iš mūsų pamiršome Čarlzą Finney, didingiausią iš jų visų.

¹⁰¹ Sakoma, kad devyniasdešimt septyni procentai Finney atsivertusiųjų išsilaikė. Septyniasdešimt penki procentai Moody - atkrito per metus. O Veslio, šventumo grupė, jie nuolatos atkrisdavo. Bet Finney turėjo devyniasdešimt septynis procentus. Nedidukas, liesas, pliktelėjęs vyrukas išeina prie sakyklos ir peržvelgia tą auditoriją, štai *taip*, ir žmonės apalpdavo, nes vieną dieną jis išbuvo krūmynuose, iki kol jį užvaldė Šventoji Dvasia. Taip ir buvo. Maždaug prieš du šimtus metų jis buvo ženklas, bylojantis apie didį prabudimą, kurį išgyveno Veslis ir kiti, ir apie artėjantį teismą.

¹⁰² Jis buvo ženklui tai nuodėmingai kartai. Ir kaip Elijas galėjo stovėti ten vienas, drąsus ir griežtas, nė vieno su juo, bet jis buvo Dievo ženklas.

Likusi dvasininkija nuėjo su Ahabu modernizmo keliu. Jie buvo modernūs toje kartoje. Bet kaip senasis Ahabas, arba, senasis Ahabas, ir visas jo didžiulis pasiekimas, ir tai atvedė visą bažnyčią į katali-. . . , ar ne į katalikybę, bet maždaug į tą patį - į stambeldystę. Atvedė juos į vietą, kur jie tapo silpni. Kai kurie gali garbinti *tokiu* būdu, ir tiesiog laisvė: „Tu gali daryti ką tik nori“. Ir pateko štai į tokią būklę.

¹⁰³ Ir kaip Elijas stovėjo ten, drąsiai, su TAIP SAKO VIEŠPATS. O Dieve, duok mums tokių vyrų. Jis nebijojo pasakyti Jezabelei apie jos būklę. Jis neišsigando Ahabo. Jis nebijojo, kad suklydo. Jis drąsiai atsistojo ir priėjo prie Ahabo, ir pasakė: „Net rasa neiškris, kol aš jos nepašauksiu“. Amen.

¹⁰⁴ Kas jis buvo? Ženklas tai nuodėmingai kartai. Ar Izraelis tai pamatė? Ne. Jie juokėsi iš jo, tyčiojosi iš jo.

Jis išpranašavo, kad bus sausra, kad bus—bus sunkumų, alkis, badas. Ir jis pranašavo drąsiai, stovėdamas vienas, su TAIP SAKO VIEŠPATS. Pasakė: „Viešpatie, jie išžudė visus tikruosius. Jie juos visus išžudė. Aš vienintelis likęs, stovintis su

Tavo Žodžiu“. Dėl ko iškilo bėda? Dėl Dievo Žodžio. Elijas norėjo likti su Žodžiu. Jis buvo tikras pranašas.

¹⁰⁵ Kiti pranašai pasakė: „O, na, tai nedaro didelio skirtumo. Jehovai tai nerūpi, jūs žinote“.

Jehovai rūpi. Tai turi būti Jo Žodis. Ir Elijas drąsiai stovėjo su tuo Žodžiu, su TAIP SAKO VIEŠPATS. Vieną dieną Dievas atskleidė jam nedidelę paslaptį. Jis pasakė: „Aš turiu septynis tūkstančius, Elijau, kuriems tu čia liudijai. Jiems neužteko drąsos išeiti ir pareikalauti. Jie slepiasi aplink krūmuose. Bet, vis tik, savo širdyje, jie yra Mano tarnai. Jie nenusilenkė Baalui. Jie bijo tai daryti. Bet, aš duodu tau ženklą, ir tu esi ženklas. Atsistok ten ir stovėk su Mano Žodžiu. Aš pasirūpinsiu tavimi. Duodamas jiems ženklą“. Aleliuja!

Dieve, siųsk mums kažką panašaus, kas būtų Dievo Žodžio ženklų. Ir kiekvienas pažadas, kurį Dievas pažadėjo, bus patvirtintas tame asmenyje, nes jis yra ženklas, užmirštas ženklas.

¹⁰⁶ O, jie manė, kadangi Ahabas buvo didis karalius ir visos tautos jį bijojo, tai buvo pakankamai gerai. Bet Elijas buvo Žodžio ženklas. Tai tikras pranašas, Žodžio ženklas. Taigi, kol jis buvo Žodžio ženklas, jie jį netikėjo. Jie neturėjo jokios naudos iš jo.

¹⁰⁷ Jis buvo ženklas našlei, kai Dievas pasiuntė jį nuo Karmelio kalno, nuo . . . prie Kerito upelio. Pasiuntė jį ten, po to, kai jį pamaitino varnai ir upelis išdžiūvo. Jis nuėjo į tos našlės namus. Kokia vieta eiti pamokslininkui! Tačiau jis nuėjo ten, nes Dievas liepė jam eiti.

Bet Jis nuėjo ten, pasakė: „Aš įsakiau jai pamaitinti tave“.

¹⁰⁸ Ji turėjo būti ženklų. Jis turėjo būti ženklų. Kai ji buvo ten, turėjo tik tiek miltų, kad užtektų pagaminti vieną paplotėlį, ir kartu su sūnumi galėtų suvalgyti jį. Ir pakankamai aliejaus. . . Ir pakankamai aliejaus puodelyje, kad galėtų jį įpilti į tešlą ir iškepti. Ji pasakė: „Aš čia, pasirenku sau pora pagalių“.

¹⁰⁹ Tą siaubingą, karštą, tvankų rytą, kai pagyvenęs plaukuoto veido vyrukas, žilais plaukais, nukarusiais ant nugaros, išėjo ten, ir jo plika galva blizgėjo, pasilenkė per vartus, pasakė: „Atnešk truputį vandens atsigerti, - ir tarė, - be to, atnešk man savo rankoje šiek tiek maisto, paplotėlį“.

¹¹⁰ Ji atsakė: „Aš neturiu pakankamai maisto. Aš dabar čia, pasirenku du pagalius, kad iškepčiau nedidelį paplotėlį savo sūnui. Aš tiesiog turiu tik tiek, kad galėčiau padaryti vieną jam ir sau. Mes suvalgysime jį ir mirsime“.

¹¹¹ Jis pasakė: „Nebijok, nes, TAIP SAKO VIEŠPATS“. Tai žmogus, kurio mums reikia. Tai buvo ne: „Taigi, *galbūt* tai įvyks, sese. Tai *gali* įvykti. Aš nežinau“. Ne, ne. Elijas buvo įsitikinęs. „TAIP SAKO VIEŠPATS. Ta statinaitė neištuštės, nei tas ašotis

neišsėks, iki tos dienos, kai Dievas siųs lietuų ant žemės“. Amen. Štai taip. Jai tai turėjo būti pakankamas ženklas.

¹¹² Šiandien ji atstovauja bažnyčią. Po to, kai Elijas kurį laiką pasiliko su ja. . . Ji turėjo mažą berniuką. Jis susirgo. Jo liga buvo tokia sunki, kad jame nebeliko kvėpavimo. Jis mirė. Tuomet ką ji padarė? Bažnyčia jau matė tuos ženklus. Bet, kas, kai tik išrinka nedidelę nelaimę, ji nedelsdama nori dėl to kaltinti bažnyčią. Ji norėjo apkaltinti Eliją. Ji pasakė: „Tu Dievo vyre, taigi atėjai čia, kad primintum mano nuodėmes ir atimtum mano sūnaus gyvybę“.

¹¹³ Elijas paėmęs sūnų, nuėjo į palėpę, kur jis ten miegojo, paguldė jį ant savo lovos, išsitiesė virš jo, pasakė: „Viešpatie Dieve!“ Aleliuja! „Siųskite atgal šio berniuko sielą“. Ir vaikas prabudo.

¹¹⁴ Jis gražino jį. Ta moteris pažvelgė į vaiką, ir tada pažvelgė į jį, tuomet ji sužinojo, kad kažkas ten buvo. Ji pasakė: „Iš to aš žinau, kad Dievo Žodis yra tavo lūpose“. Amen. Jis buvo ženklas tai našlei. Kai ji matė Dievo jėgą, Kuris suteikia gyvybę arba gali nužudyti, prikelti jos mirusį kūdikį, ji pasakė: „Iš to aš žinau, kad tu esi Dievo vyras“. Ji tai žinojo.

Tautos šiandien juoktųsi iš to, kaip jos darė ir tuomet. Jie nepatikėtų tuo. Bet ta moteris geriau žinojo. Tuomet tai buvo ženklas, kaip ir jis buvo ženklas, prikeldamas jos mirusį sūnų. Tie pranašai visada yra Dievo ženklai.

¹¹⁵ Kai tuomet Elijas, pašauktas pagrindiniam pasirodymui, pasakė: „Jei Dievas yra Dievas, tarnaukite Jam. Jei Baalas yra dievas, tarnaukite jam“.

Argi šiandien tai negalėtų būti nuostabi diena Elijui? Jeigu politika yra dievas, tarnaukite jai. Ką mes turime politikoje? Ką mes padarėme? Mes neturime nieko, išskyrus tik virtinę korupcijos. Mes nieko neturime.

Bet mes praradome visus, per visas tautas, beveik visus draugus, kuriuos turime. Štai, praeitą savaitę, praradome dar dvi ar tris tautas dėl komunizmo. Mes apmokestiname žmones, gauname jų pinigus ir siunčiame juos ten, kad pamaitintume tuos žmones, kurie jie, kai tik sustiprėja, pereina į komunizmą. Tai veidmainystė. Teisingai.

¹¹⁶ Mes išpažįstame, kad esame krikščionys. Tuomet būkime kaip krikščionys, bet ne maitinkime juos tokiais dalykais. Tai turi labai nedaug, tai—tai. . . Paprastas geros širdies žmogus tai padarys. Tai religija. Tai ne išgelbėjimas.

Tiek daug žmonių supainioja religiją ir išgelbėjimą. Religija – tai pamaitinti našles ir vargšus, ir taip toliau. Tai religija. Bet išgelbėjimas yra naujas Gimimas, gimimas iš naujo. Tai skirtinga. Religija, musulmonai yra religija. Yra daug religijų.

117 Dabar, tą dieną, kai jis paskelbė pagrindinį pasirodymą, pašaukė Achabą ir tūkstančius kunigų, kurie priklausė jų denominacijų šventyklai, jis juos iškvietė ant Karmelio kalno ir tarė: „Ateikite čia. Susitiksime čia. Aš atlaikysiu visą būrį“. Ką jis padarė? Jis turėjo TAIP SAKO VIEŠPATS. Jis nebijojo. Jis tarė: „Aukokite jautį. Šaukitės Baalo. Tegul Dievas, kuris atsako ugnimi, būna Dievas“.

118 Taigi, visą dieną, iki . . . nuo ryto iki popietės, jie šokinėjo ant altoriaus. Jie badė save. Jie rėkė. Jie šūkavo. Elijas vaikštinėjo pirmyn ir atgal, pasakė: „Šaukite šiek tiek garsiau. Galbūt jis išvyko į žvejybą ar dar kur nors. Jis medžioja ar kažką“.

Nes, jis turėjo TAIP SAKO VIEŠPATS. Jis buvo įsitikinęs. Jis turėjo Dievo Žodį.

Broliai, sese, ko dar reikia, bet kuriam žmogui, kaip tik Dievo pažado? Dievas pasakė, kad Jis tai padarys. Tai Abrahamas. Jis laikė Dievą galinčiu įvykdyti tai, apie ką Jis kalbėjo. Jis žinojo, kad Dievas gali tai padaryti, nes Dievas taip pasakė.

119 Taigi jis—taigi jis pakvietė juos, kad jie ateitų ten. Ir taip jie badė save, rėkė ir šūkavo visą dieną, iki vakarinės aukos. Tada, Elijas, žiūrėkite, kaip jis tai padarė. Pirmiausia ką jis padarė, tai sukrovė dvylika akmenų.

Dievas nėra išskirstytas. Denominacijos atskiria bažnyčias, bet ne Dievas.

Vienas paklausė: „Ar jūs krikščionis?“

120 „Aš baptistas“. Tai ne daugiau nei sakyti, kad jūs esate kiaulė.

121 Sako: „Aš—aš metodistas“. Na, vėlgi, Dievui tai ne daugiau nei kiaulė.

122 Aš klausiu: „Ar jūs krikščionis?“ Būti krikščionimi reiškia būti panašiam į Kristų - jummyse gyvenanti Dievybė, su Šventąja Dvasia, kaip nusileido Sekminių dieną. Ne kažkokios emocijos, bet aš turiu omenyje tikras Sekmines. Suprantate? Teisingai.

123 „Aš sekmininkas. Aš esu vienybininkas. Aš—aš trejybininkas. Aš. . .“ O, tai bent! Tai ne daugiau nei sakyti, kad buvote kažkas kitas. Dievui tai nieko nereiškia. Tai atskiria.

124 Štai kas nutiko ten, tarp tų dvasininkų. Bet Elijas surideno kartu šiuos dvylika akmenų, parodydamas, kad Dievas yra vienas Dievas virš visų jų, surideno juos kartu.

125 Taigi, kai jis štai taip surinko juos kartu, jis papjovė jautį ir padėjo jį ant aukuro, ant malkų. Jis pasakė: „Taigi, kad būtumėte tikri, jog čia nėra nieko padirbtą, eikite ir atneškite man dvylika statinių vandens“. Ir jis iš tikrųjų apipylė tą medieną vandeniu. O, Aleliuja! Jis norėjo parodyti, kad Dievas yra Dievas. Nes, kodėl? Jis turėjo TAIP SAKO VIEŠPATS. Jis buvo pranašas. Jis turėjo Dievo Žodį.

126 Taip ir jie—jie padarė tą dieną, jeigu jie sako, kad išvarys jus iš bažnyčios, jie padarys *ta, ana*, jei esate pakrikštytas Jėzaus Vardu, ir visi tie kiti panašūs dalykai: nesąmonė. Tai TAIP SAKO VIEŠPATS.

127 Vieną vakarą prie manęs priėjo mielas asmuo, atėjo apkabino mane ir tarė: „Broli Branhamai, - pasakė, - aš noriu jūsų kai ko paklausti“. Pasakė: „Jeigu jūs tik padarytumėte nedidelį kompromisą dėl šių dalykų, apie kuriuos jūs kalbate“.

Aš paklausiau: „Ką?“

Pasakė: „Visas šis krikštas“. Pasakė: „Čikagos ir visos aplinkinės bažnyčios labai jūsų nori, bet jos baiminasi, kad jūs užsiminsite apie tai“.

128 Aš atsakiau: „Žinoma, kad užsiminsiu apie tai. Žinoma, kad paminėsiu tai“.

Pasakė: „Na, tai vienintelis dalykas, kurį jie turi prieš jus“.

129 Aš atsakiau: „Tuomet jie nėra prieš mane. Aš nebuvau Tas, kuris Tai pasakė. Dievas Tai pasakė. Aš metu iššūkį bet kuriam iš jų, kad atvyktų ir įrodytų, jog Tai neteisinga“. Suprantate?

130 Pasakė: „Na, suprantate, jūs—jūs turėtumėte sutikti ir užmegzti bendravimą“.

Tą patį jie norėjo, kad ir jis padarytų. Amen. Dievas neina į kompromisus. Ne, pone. Jis neina į kompromisus.

Jis pasakė—jis pasakė: „Taigi, broli Branhamai, aš noriu jūsų kai ko paklausti. Ar Viešpaties Angelas...“ Pasakė: „Mes visi tikime Viešpaties Angelu. Ar Viešpaties Angelas jums Tai pasakė?“

131 Aš atsakiau: „Man nerūpi, ką pasakys Viešpaties Angelas. Jei Jis yra, Viešpaties Angelas, Jis *Tai* pasakys. Bet jeigu Jis pasakė kažką priešingo, Jis nebuvo Viešpaties Angelas“. Aš pasakiau: „Nepriklausomai nuo to, ką pasakė Angelas ar dar kas nors, Paulius pasakė: „Jeigu Angelas iš Dangaus pamokslautų jums kokią tai kitą evangeliją, tebūnie jis prakeiktas““.

132 Angelai ir visi kiti, kažkokie kūniški išpuikėliai, kalba apie Angelus. Juozapas Smitas, Brigham Young, ir įvairūs skirtingi kultai, adventistai ir visa kita, jie mato visokius panašius dalykus, bet tai visada prieštarauja Žodžiui.

133 Tačiau Dievas patvirtina Savo Žodį. Tai Jo Žodis. Aš pasakiau: „Tai yra Viešpaties Žodis. Žinoma. Visko, ką kada nors žinojau, mane išmokė Jis. Aš niekada nelankiau seminarijos ar mokyklos. Tai ateina iš Jo“. Bet aš pasakiau: „Jei tai buvo priešinga... Jei tai priešinga Tam, aš netikėčiau Juo. Nes, pirmiausia - yra Dievo Žodis. Visa kita yra melas“. Dievo Žodis, stovėkite su Juo.

134 Taigi, Elijas, kai jis išliejo visas dvylika statinių vandens, vanduo prasiskverbė per visus tuos rąstus. Užpylė ant jų iš

viršaus. Jis išėjo iš ten, toks ramus, koks tik galėjo būti. Kodėl? Dievas negali meluoti. Dievas jam pasakė. Jis tarė: „Viešpatie, Abrahamo, Izaoko ir Izraelio Dieve, tebūnie šiandien žinoma, kad Tu esi Dievas, ir aš esu Tavo tarnas. Ir aš tai padariau Tavo įsakymu, nes tai yra TAIP SAKO VIEŠPATS. Aš tai padariau, nes Tu man liepei tai daryti, nes tai yra pagal Tavo Žodį. Tebūnie dabar žinoma, kad Tu esi Dievas“.

Ir nužengė Viešpaties Ugnis, sudegino auką, vandenyje permirkusius rąstus, apėmė akmenis ir visa kita, ir sudegino viską. Tuomet Izraelis, septyni tūkstančiai, sušuko: „Te Dievas būna Dievas“.

¹³⁵ Elijas, kaip nuostabu matyti tą nediduką, senyva, išvargusį, liesą kūną, išvagotą raukšliu, su nedidele lazda rankoje, mažas aliejaus puodelis kaboją ant jo šono, apsijuosęs avies kailiu. Na, šiandien jie pasodintų jį į kalėjimą, jeigu jis eitų gatve; bet jie leidžia moterims dėvėti šortus; bet jie tikrai nepadarytų to, suprantate, štai *taip*, išėjo.

¹³⁶ Taigi, tuomet, bet čia jie at-. . . čia jis nusileido iš ten, per kalvą, su šia lazda. Taigi, Karmelio kalnas nėra maža—maža negyvenama vieta vidury dykumos. Tai didelis kalnas. Jis driekiasi tarsi *tokiu* kampu, ir kyla į viršų, ir atsigrežia į jūrą. Elijas ir Gehazis bėgo visą kelią iki pat viršaus. Ir Elijas krito veidu žemyn ir pradėjo šauktis Dievo, nugarą atsukęs į Vakarų, į saulę. Trejus metus ir šešis mėnesius net rasa nebuvo iškritusi. Jis tarė Gehaziui: „Eik ir pažiūrėk, ar matai ką nors, debesį virš jūros“.

Stovėjo ant šio kalno, žvelgdamas į *tą* pusę, pasakė: „Aš nieko nematau“.

¹³⁷ Jis pasiliko stovėti tiesiai ten. „Dieve, jei šie žmonės atgailavo, jei šie žmonės sugrįžo pas Tave, jei jie yra paširėngę atsikratyti visų šių nesąmonių ir sugrįžti prie Tavo Žodžio, tuomet Tu esi Dievas, kad atsakytum į Savo Žodį“.

¹³⁸ Leiskite man šiandien pasakyti tą patį. Paimkite šias denominacijas ir išardykite jas, pamirškite šiuos denominacinius skurtumus, ir leiskite žmonėms sugrįžti prie Dievo Žodžio, laikantis nustatytos linijos. Aš įrodysiu jums, kad yra Dievas, kuris vis dar gali atsakyti Ugnimi.

¹³⁹ Tegul žmonės šaukiasi Dievo. Tegul. . . ? . . . šaukiasi asmens. Tegul žmonės šaukiasi pranašo. Dievas atsiųs jį į veiksmo vietą. Aš metu iššūkį tautoms, kad padarytų tai. Kriskite veidu žemyn ir šaukitės Dievo, kad siųstų išlaisvintoją, ir stebėkite, kas įvyks. Tiesiog padarykite tai vieną kartą, Dievas atsakys. Dievas visada atsako.

¹⁴⁰ Puolė ant žemės ir tarė: „Dieve, tebūnie tai šiandien. Šie žmonės kadaise buvo prieš Tave. Šie žmonės ten yra susiskaldę į įvairias denominacijas. Bet, šiandien, Tu įrodei Save. Tu esi Dievas. Ir žmonės sake: ‚Išmeskite Baalą‘. Ir aš nužudžiau tuos

tūkstančius kunigų. Jie dabar pasitraukė iš kelio, Viešpatie. Dingo visos kliūtys, nedidelės užtvaros, kurios mus skyrė“.

Metodistai norėtų ateiti šlovinti kartu su baptistais; baptistai norėtų ateiti kartu su sekmininkais; teisūs širdyse ten, tie ištikimi septyni tūkstančiai. Bet jie negali to padaryti. Jeigu jie tai padarys, jie bus išvaryti iš savo bažnyčių. Kai kuriems iš jų nerūpi. Jie vis tiek ateina. Teisingai.

¹⁴¹ Bet tegul jie visi sugriauna tą išankstinį nusistatymą ir susirenka kartu, ir sako: „Mes pamiršime visus šiuos mokymus ir katekizmus, ir visa tai, ką skaitome. Sugrįžkime prie Viešpaties Žodžio“. Stebėkite, kas tuomet vyks. Dievas iškels jiems pranašą, Jis tikrai iškels, kuris atneš Jį tiesiai jiems, jeigu jie bus pasirengę Jį priimti. Pirma, jie turi melstis. Dievas laukia.

¹⁴² Argi ne keista, kad Dievas nori, kad žmonės dalyvautų tame? Kai Jėzus pažvelgė į javapjūtę, Jis pasakė: „Derlius subrendo. Darbininkų nedaug. Jūs melskite pjūties Viešpatį“, - tai buvo Jis. „Melskite Mane, kad Aš siųsčiau darbininkus į Savo pjūtį“. Yra tam tikra dalis, kurią turite atlikti. Dievas laukia, kol Jo Bažnyčia šauksis Jo. Jis visada tai darė. Šiandien Dievas laukia, kol žmonės pašauks Jo tarną į veiklą. O tarnas negali pradėti veikti, kol žmonės nesimeldžia.

¹⁴³ Izraelis ten negalėjo pradėti veikti, su ženklais ir stebuklais tol, kol jie krito veidu žemyn ir meldėsi už išlaisvintoją. Dievas turėjo Savo išlaisvintoją. Dievas turėjo pranašą, besisukiojantį ten, tyr laukiuose, laikė jį ten keturiasdešimt metų, laukdamas, kol jie susitvarkys, kol melsis. Bet kai jie susitvarkė ir pradėjo melstis, tuomet Dievas siuntė išlaisvintoją.

Dievas padarys tą patį ir šiandien, jei tik žmonės susirinks kartu ir pradės melstis. Gerai.

¹⁴⁴ Jis buvo ženklas tiems netikriems pranašams ir Achabui, kad jis buvo Dievo tarnas. Jis buvo Dievo pranašas. Tuomet, jis taip pat buvo ženklas Izraeliui, kad jis gali užverti arba atverti dangų, kai tik panorės. Jis tikrai toks buvo.

Pasakykite man, kas kada nors galėjo užverti dangų, parodykite man, kas kada nors galėjo atverti dangų, jei tame nėra Dievo. Ir Dievo Žodis, ar, Dievo Žodis yra pas pranašus.

¹⁴⁵ Michėjas, ženklas Juozapatui. Michėjas buvo ženklas Juozapatui, kad Dievas turi po ranka tikrą pranašą.

¹⁴⁶ Dabar atkreipkite dėmesį. Ahabas, jis turėjo keturis šimtus pranašų, ir jis pašaukė tuos keturis šimtus pranašų. Ir jie vieningai jam pasakė. Tačiau giliai širdyje Juozapatas, Dievo vyras, jis žinojo, kad kažkas yra negerai. Jis žinojo, kad kažkas negerai. Jis paklausė: „Ar neturite dar vienos?“

¹⁴⁷ „Po to, kai ten stovėjo keturi šimtai?“ Jis pasakė: „Jie visi yra pranašai, Jehovos pranašai“. Čia yra metodistų, baptistų, presbiterionų, unitaristų o, tai bent, tai bent, trejybinkų, ir

visokių kitokių. „Mes juos visus čia turime, ir jie vieningai sako, kad tai yra didžiausia tauta, kokia tik yra. Mums nėra ko bijoti“. Kaip mažas berniukas, švilpaujantis kapinėse, žinote, kai jam baisu. Nesijaudinkite dėl to.

Paklausė: „Bet ar neturite dar vieno?“

Pasakė: „O, taip, čia yra dar vienas, bet, - tarė, - aš jo nekenčiu“. Suprantate? Pasakė: „Jis visada blogai kalba apie šią šalį. Jis visada sako, kad mums nutiks kažkas blogo“.

¹⁴⁸ Juozapas pasakė: „Aš—aš norėčiau jį išklausti“. O, taip!

Kas jis buvo? Ženklas. Nepriklausomai nuo to, kiek organizacijų ar denominacijų, Dievas vis dar turi pranašą, kuris laikosi Žodžio.

¹⁴⁹ Juozapas žinojo, kad Ahabas buvo pasmerktas, nes tas tikrasis pranašas, Elijas, buvo ženklas tautoms, pasakė: „Šunys, atėję čia, laižys tavo kraują“. Teisingai. Jis žinojo, kad Jezabelė ir jis turi tai patirti. Jis žinojo, kad taip buvo. Suprantate?

¹⁵⁰ Ir Michėjas, Michėjas pasakė. . . Jie—jie priėjo prie jo ir pasakė: „Taigi, pasakysiu tau, jei nori patekti į sekančią asociaciją, aš pasakysiu tau, ką daryti. Tu tiesiog sutik, kad visi šie pamokslininkai yra teisūs. Supranti? Tu pasakyk jam: „Keliauk“. Ir pasakė: „Tu tiesiog sutik“. Pasakė: „Aš pasakysiu tau, ką mes padarysime. Mes. . . Mes pasirūpinsime, kad tu patektum į mūsų organizaciją, jei tu tik padarysi tai, supranti, jei tik šiek tiek eisi į kompromisą dėl kelių dalykų, apie kuriuos tu čia kalbi. Tu tiesiog parodyk, eik, sutik su jais, eik toliau su jais“. H-hm! Ar galite įsivaizduoti tikrą Dievo pranašą, pasitraukiantį nuo Dievo Žodžio? Ar galėtumėte?

„Na, - šie vaikinai pasakė, - bet, mes matėme regėjimą“, šie keturi šimtai pranašų. „Mes žinome. Mes esame pranašai. Mes žinome, nes mes esame pranašai“.

¹⁵¹ Michėjas pasakė: „Aš neabejoju, kad jūs matėte regėjimą. Aš nė kiek neabejoju, kad tai ką matėte, yra regėjimas, bet tai ne pagal tą Žodį“. Amen. Pasakė: „Aš taip pat mačiau regėjimą“. Amen. O, pasigailėk! Jis buvo ženklas. Jis buvo ženklas. Jis pasakė: „Aš mačiau regėjimą, ir mačiau Izraelį, išsklaidytą ant kalvų kaip avis, neturinčias ganytojo“.

Ir šis didis prižiūrėtojas, vyskupas, priėjo ir trenkė jam per burną. Pasakė: „Kur nuėjo Dievo Dvasia, kai Ji išėjo iš manęs?“

¹⁵² Jis pasakė: „Tu pamatysi, kai būsi kalėjime. Tu pamatysi“.

Jis, Ahabas, pasakė: „Įmeskite tą vyruką į kalėjimą. Maitinkite jį šia sielvarto duona, ir duokite jam gerti sielvarto vandens“. Pasakė: „Kai aš sugrįšiu ramybėje, - tarė, - tuomet aš juo pasirūpinsiu“.

¹⁵³ Senasis Michėjas stovėjo ten su TAIP SAKO VIEŠPATS. Jis pasakė: „Jei tu išvis sugrįši, Dievas man nekalbėjo“. Hm! Štai

taip. Kas jis buvo? Jis buvo ženklas, kad Jehovos pranašai, Dievo pranašai stovi su Dievo Žodžiu.

¹⁵⁴ Jūs turite pranašą, kuris sako, kad turite būti pakrikštytas „Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios“ titulais, – tai netikras pranašas. Jei sakote, kad tarp jūsų yra pranašas, kuris sako: „Yra trys Dievai“, – tai netikras pranašas. Nėra nė vienos Rašto vietos apie tai. Teisingai. Bet tikras Dievo pranašas stovės su šiuo Žodžiu. Ir jeigu jo regėjimas prieštarauja tam Žodžiui, jis nėra tikras Dievo pranašas.

¹⁵⁵ Niekur, Biblijoje, niekas niekada nebuvo pakrikštytas „Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios“ titulu.

¹⁵⁶ Pažvelkite į Paulių, ten kalėjime, nedidukas, kumpanosis žydas, praplikęs, gulėjo ten, praleidęs dvidešimt metų Romos kalėjime. Jis parašė šiuos laiškus. Taigi, kaip jūs manote, ką moterys pamokslininkės galvojo apie Paulių, kai jis pasakė: „Tegul tos moterys tyli bažnyčiose. Aš neleidžiu joms kalbėti?“ Įsivaizduoju, jos iš tiesų būtų galėjusios pasidaruoti prieš jį.

Kaip jūs manote, ką tie vyskupai galvojo, tie vyskupai, kai jis kalbėjo visus tuos įvairius dalykus: „Liaukitės daryti *šitą* čia, ir *šitą* čia, visa *tai* ir *tai*“, – Paulius kalbėjo jiems? „Kas šis vaikinai, bet kuriuo atveju, šis vaikinai guli ten kalėjime?“ Bet jis buvo susitikęs su Jėzumi. Jis žinojo, apie ką jis kalba.

Ir po Pauliaus mirties, iš tos pačios grupės vyskupų ir aukštuomenės atstovų galiausiai buvo sušauktas Nikėjos Susirinkimas, kuris suformavo Katalikų Bažnyčią, nutolusią nuo Dievo Žodžio. Ten atsirado jūsų „Tėvas, Sūnus, Šventoji Dvasia“. Aš metu iššūkį bet kam, bet kur, bet kuriai tautai, kad paneigtų tai.

¹⁵⁷ TAIP SAKO VIEŠPATS. Krikštas, naudojant „Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios“ titulą, yra klaidingas. TAIP SAKO VIEŠPATS. Aš įsakau kiekvienam iš jūsų, čia ar garsajuostėse, kurie nebuvo pakrikštyti „Jėzaus Kristaus“ Vardu, vėl pasikrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu.

¹⁵⁸ Paulius, Darbų 5:9, ar 19:5, paklausė: „Ar jūs gavote Šventąją Dvasią nuo tada, kai įtikėjote?“

Jie atsakė: „Mes nežinome, ar yra kokia tai Šventoji Dvasia“.

Paklausė: „Į ką tuomet esate pakrikštyti?“

¹⁵⁹ Jie atsakė: „Mes buvome pakrikštyti“, bet ne krikščionišku krikštu.

„Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia“ – nėra krikščioniškas krikštas. Joks krikščionis niekada nebuvo taip pakrikštytas, nei Biblijoje, nei šimtus metų po Biblijos. Tai katalikų mokymas, o ne krikščioniškas mokymas. Parodykite man Biblijoje. Tai – tai yra apgaulė. Tai demonų darbas.

Aš nenoriu pasakyti, kad taip pakrikštyti žmonės yra tokie. Dievas šiandien turi daug žmonių, kurie nežino nieko geresnio.

¹⁶⁰ Tačiau atėjo valanda, mes turime grįžti prie Žodžio, jei tikimės, kad Dievas šiais laikais veiks taip, kaip Jis veikė tuomet.

¹⁶¹ Aš pasakiau savo motinai, kai ji buvo bemirštant, prieš jai mirštant. Aš pasakiau: „Mama, kai tapau krikščioniu, būdamas dar berniuku, aš pradėjau ieškoti ir domėtis. Aš žinojau, kad yra Dievas, iš regėjimų, kuriuos tu žinai, ir iš dalykų, kurie nutiko per visą gyvenimą“. Aš pasakiau: „Tuomet sužinojau, kad Katalikų bažnyčia pasakė: „Mes esame bažnyčia. Nėra jokio skirtumo, ką sako Biblija. Mes tikime, kad Tai yra gerai, bet mes esame bažnyčia. Ką mes sakome, Dievas įpareigoja Danguje“. Ir taigi, tuomet, jie daro tai *tokiu* būdu. Tai vienas kūnas. Liuteronai pasakė: „Jie klysta. Mes tikime tuo *tokiu* būdu“. Baptistai sako: „Jie visi klysta. Mes tikime tuo *tokiu* būdu“. Ir tų kūnų yra šimtai“.

Na, kaip apskritai galima turėti tikėjimą? Kuris iš jų yra teisus? Yra vienas teisingas Dalykas. Tuomet aš To nežinojau.

¹⁶² Aš pasakiau: „Mama, grįžau prie Biblijos ir sužinojau apie pirmuosius apaštalus, kokią jie turėjo bažnyčia, kaip jie mokė ir ką darė. Aš padariau tai lygiai taip, kaip jie tai darė, kaip parašyta Biblijoje, ir aš gavau tuos pačius rezultatus“. Amen. Atleiskite už išsireiškimą, bet deserto įrodymas - yra jo valgymas. Tai tiesa. Gavo tokius pat rezultatus kaip ir jie. Taip.

¹⁶³ Taigi jūs negalite įgyti pasitikėjimo kažkuo, kas turi devynis šimtus skirtingų būdų eiti *tu*o keliu ir *anuo* keliu.

Tuomet aš sužinojau, Biblijoje, kad Pats Jėzus pasakė: „Jeigu kas nors paims bent vieną Žodį iš šios Knygos, ar pakeis Ji; jei kas nors pridės ką nors prie Jos, ar atims ką nors iš Jos; taip pat bus atimta jo dalis iš Gyvenimo Knygos“. Parodė, kad jis turėjo ten savo vardą, gerai, bet bus pašalintas. O!

¹⁶⁴ Mes turime grįžti prie šio Žodžio. „Dangūs ir žemė praeis, bet Mano Žodis niekada neišnyks“. Taip, pone. „Te kiekvieno žmogaus žodis būna melas. Mano - tebūna tiesa“, - pasakė Jėzus. Pasilikime su Žodžiu. Taip. O, tai bent! Taip.

¹⁶⁵ Juozapas žinojo, kad Dievas turi tikrai tikrą pranašą, kuris stovi su Jo Žodžiu ir nesileidžia į jokių kompromisus dėl Jo. Ne, pone.

¹⁶⁶ Jis stovėjo tiesiai su Juo. Keturi šimtai prieš jį, taip pat su savo pranašystėmis. Bet jis buvo Dievo Žodis, su tuo pačiu ženklų ir kitais dalykais.

Ir aš sakau, šiandien, kad tai, ko mums reikia - tai žmogaus, pranašo, iškilusio tarp mūsų, kuris stovėtų su Dievo Žodžiu, nepaisant to, ką kas nors sako, ar ką sako denominacija.

¹⁶⁷ Michėjas nebendradarbiavo. Mozė nebendradarbiavo. Nojus nebendradarbiavo. Nė viena iš jų niekada nebendradarbiavo.

Viskas prieš juos. Tačiau jie yra ženklai blogio dienomis prieš Dievui siunčiant teismā. Ir Dievas laikosi Savo Žodžio ir nori, kad Jo žmonēs laikytūsi Jo Žodžio. Šlovē Viešpačium.

Dabar, pereinami prie pabaigos, tik kelioms minutēms. Dabar klausykitēs atidžiai.

¹⁶⁸ „Buvo Dievo siūstas žmogus, kurio vardas buvo Jonas“, – pranašo ženklas. Prieš Jēzui ateinant į žemē, kad apreiškū Save, Jis pasiuntē pirma savēs pranašā. Ar Jis tai padarē? Jis pasiuntē pranašā, Senojo Testamento Elijā, buvo išpranašauta, kad ateis Senojo Testamento Elijo jēgoje. Jis turējo būti pranašas-ženklas, kad ateina Jēzus, kad turi ateiti Mesijas.

¹⁶⁹ Ir Jonas atējo iš tyrlaukiū, jis buvo ženklas, kad Mesijas jau buvo Savo kelyje. Kai Jonas pasirodē, Izraelis turējo tai žinoti iš savo pranašū.

Štai kur žmonēs praleidžia tai. Jie netiki savo pranašais. Jie netiki. „Mes netikime tuo, kad tai, ką pasakē Petras buvo gerai, Sekminiū diena“. Jie netiki, kad tai tiesa. Jie netiki tuo, ką pasakē Paulius, Petras padarē tą patį. Pasakē: „Jei Angelas iš Dangaus pamokslauja kitokį žodį, tebūnie jis prakeiktas“. Jie tuo netiki. Suprantate? Jie tuo netiki.

Ir jie netikējo savo pranašais. Jeigu jie būtų žinojē, jie žinotū, kad Izaijas pasakē: „Dykumoje pasigirs šaukiančiojo balsas, kuris paruoš keliā Viešpačium“. Jie turējo tai žinoti. Jis buvo pranašas, pranašū kunigaikštis. Jis jiems kalbējo, bet jie netikējo tuo. Ne, ne. Jis pasakē: „Štai ateina Mesijas“.

¹⁷⁰ Šis vyras buvo žmogus, siūstas nuo Dievo. O, broliai! Jis neturējo pasekējū. Dievas davē jam pasekējū, mažā kaimenēlę, tiesiog kaip Jis davē Elijui. Dievas davē jam pasekējū. Jis negavo jų iš kokios nors politinės organizacijos. Jis pamokslavo Žodį, laikēsi Dievo Žodžio, ir Dievas davē jam mažā kaimenēlę. Elijas laikēsi Dievo Žodžio. Dievas davē jam mažā kaimenēlę.

¹⁷¹ Šis vyras nebendradarbiavo. Jis neturējo pasekējū, nebendradarbiavo, nepriklausē jokiai denominacijai, nieko neprasē ir nieko nebijojo. Tai buvo Jonas. Kodēl? Jis buvo Dievo siūstas žmogus. Štai dēl ko jis atsilaikē. Jis buvo Elijas, stovintis ten, kad įrodytū žmonēms, jog ateina Mesijas. Jis pasakē: „Aš esu balsas, šaukiančiojo tyrlaukiuose, kaip sakē pranašas Izaijas. Pasiruoškite sutikti Viešpatį“.

¹⁷² Tie fariziejai ir sadukiejai stovējo ten ir ginčijosi dēl savo apsiaustū ir kitū dalykū. Tuo metu, kai jie ginčijosi ir nesutarē dēl to, įeidamas tiesiai į jų tarpā, atējo Mesijas.

¹⁷³ Jonas pasakē: „Štai, štai Jis“. Aleliuja! Stebēkite jį. Jis pristatē Jį. „Štai Jis. Jis dabar stovi tiesiai tarp jūsų“.

Maždaug tuo metu dangūs sugriaudējo. Jēzus įėjo į vandenį. Ir Jonas patvirtino, matydamas Dievo Dvasiā, nusileidžiančią

kaip balandį. Balsas, šaukiantis: „Šitas yra Mano mylimas Sūnus, Kuriame Man patinka gyventi“. O, tai bent, tai bent!

¹⁷⁴ Jonas tarė: „Dabar aš turiu mažėti. Jis didėti“. O, koks pranašas, ženklas Izraeliui! Taip, pone.

¹⁷⁵ Jis buvo žmogus, siųstas nuo Dievo, nors jo tėvas buvo kunigas. O, taip. Jo tėvas Zacharijas buvo kunigas. Bet ar jūs atkreipėte dėmesį? Dievas neleido tam pranašui įsipainioti į jų organizaciją. Jo tėvas būtų nuvedęs jį į teologijos mokyklą, į didžiąją *tokią ir tokią* denominaciją, būdų padaręs jį puikiu tarnautoju, žinote, ir išmokines visko, ir suteikęs jam daugybę dalykų, kurių jis neturėjo turėti. Bet Dievas neleido, kad jo siela būtų užteršta. Ar jūs suprantate? Jis negalėjo leisti tam žmogui susipainioti su organizacijomis. Jis nepriklausė jokiai iš jų, jokiai sektai, fariziejam, sadukiejams, ar erodiečiams, ar dar kokiai nors kitai. Dievas to nebūtų leidęs.

¹⁷⁶ Jis turėjo keistą gimimą. Jis buvo keistas vaikas. Jis buvo pranašas. Jo tėtis buvo kunigas, bet Jis neleido jam įsipainioti į visas veidmainių, fariziejų religijas ir kitus dalykus. Ką Jis padarė? Jis išvedė jį į tyrlaukius ir mokė jį dykumoje.

¹⁷⁷ Koks mokymas! Amen. Jis mokė jį per patirtį. Tai geriausia, kaip pažinti Dievą. Kai jis išėjo, jis tiksliai žinojo, kas jam buvo pavesta. Dievas patvirtino tą pavidimą.

Kur Jis jį patvirtino? Prie upės. Taigi, jei galite sudėti du ir du. Suprantate? Prie upės!

Pasakė: „Aš esu balsas, šaukiančiojo tyrlaukiuose: „Paruoškite Viešpačiui kelią, ištiesinkite Jo taką““.

¹⁷⁸ Jonas, Dievo siųstas žmogus. Dievas neleido jam būti užterštam visu tuo. Dievas, Jis mokė jį tyrlaukiuose. Jis mokė jį ne jų mokyklose, ir ne jų teologijos. Jeigu Jis būtų ten mokėsis, jis būtų gavęs visus tuos apmokymus, kokius jūs šiandien gaunate iš mokyklų, iš įvairiausių mokyklų. Ne tik presbiterionų, baptistų ir metodistų, bet ir sekmininkų mokyklos, tokios pat blogos, bet kuri iš tų teologijos mokyklų, išveda juos iš ten. O!

¹⁷⁹ Jo atėjimas, Dvasia pranešė per Izaiją. Jo atėjimas, Jono atėjimas, buvo išpranašautas Rašte. Izaijo 40:3 pasakyta: „Aš siųsiu Savo pasiuntinį pirma Savęs, kad paruoštų kelią“, ar tai buvo Malachijo 3. Pasakė. . . Malachijo 3 pasakyta, kad Jis siųs Savo pasiuntinį pirma Savęs. Pranašas, paskutinis pranašas, kalbėjo apie jį. Paskutinis dalykas, kuris buvo pasakytas apie jį. Atminkite, kad paskutinėje Senojo Testamento Knygoje kalbama, jog prieš pasirodant Mesijui pas Izraelio vaikus ateis Elijas.

¹⁸⁰ Ar jūs pasiruošę? Paskutinė Knyga Biblijoje, Apreiškimo Knyga, parodo mums, kad paskutinę dieną jis sugrįš į pagonių bažnyčią kaip ženklas. Kaip jie nepastebi to! Jis pranašavo, kad vėl ateis, tiesiog prieš didį ir antrąjį Viešpaties Atėjimą. Mal- . . .

Malachijo 4-ame skyriuje, Apreiškimo 3-iame skyriuje, mums sakoma, kad jis bus čia paskutinėmis dienomis. Tas pats, kuris stovės pralaužime už žmones, turėdamas mažą kaimenėlę, kurią jam duos Dievas, jis ateis paskutinėmis dienomis. Dievas taip pasakė. Jis bus ženklas šiai pagonių tautai, kad jos laikas baigėsi.

¹⁸¹ Ir atminkite, kai jis pasirodo veiksmo vietoje, laikas priartėjęs. Melskimės, kad Dievas atsiųstų jį. Laikas priartėjęs.

¹⁸² Kai tik jo tarnystė baigėsi, Mesijas apreiškė Save. Kai tik paskutinėmis dienomis ateis šis didysis, užbaigs savo tarnystę, Mesijas apreikš Save. Taip ir bus. Laikas jau arti, tad geriau melskimės. Jūs geriau pradėkite melstis.

¹⁸³ Dievo duotas ženklas šiam laikotarpiui įrodys, kas jis yra. Visi tai žinos. Dievas patvirtins tai. Jis parodys ženklus ir stebuklus, kokių žemėje dar niekada nebuvo padaryta. Aš neturiu omenyje trūkčiojimo, purtymosi ir kalbėjimo kalbomis. Jis bus paremtas Dievo Žodžiu, kaip ir buvo šis žmogus. Kodėl? Apie jį buvo išpranašauta Malachijo 4 ir Apreiškimo 3, taigi jis ateis. Niekas jo nesustabdys; jis ateina. Amen. Jis bus čia. Amen. Tegul žmonės šiandien krinta veidu į žemę ir pradeda šauktis Dievo, ir stebėkite, kas įvyks. Jūs pamatysite, kaip jis pasirodys įėjoje. Taip, pone.

¹⁸⁴ Pagal Raštą, jo ženklas-Žinia bus „atsigrėžimas“. Koks bus jo. . . Kaip mes pažinsime kas jis? Iš kur mes žinosime, kad jis yra tas tikrasis?

¹⁸⁵ Žinote, Izraelis kartą to paprašė Pakartoto Įstatymo Knygoje, 20-ame skyriuje. . .20-oje eilutėje, aš manau, kad taip. Jis pasakė: „Iš kur mes žinosime, kad tai bus būtent tas tikrasis?“

Iš kur mes žinome? Dievas mums sako, kad mes pažinsime jį. Ką jis darys? „Jis atgręs vaikų širdis atgal į originalią pradinę sekmininkų Žinią, kaip pradžioje“. O, tai bent!

¹⁸⁶ Ženklas, kuris yra nepastebėtas, tikras ženklas, ir jie praleidžia jį. Jie visada tai daro.

¹⁸⁷ Grįžtant į tikrą Bažnyčią, į tikrą Žinią! Jis vienas stovės prieš denominaciją, drąsus ir bebaimis, su TAIP SAKO VIEŠPATS. Jis nesileis į kompromisus su jokia denominacija. Jis neturės nieko bendro nei su viena iš jų; nesinauods jokiais ryšiais. Jis tvirtai laikysis Žodžio, TAIP SAKO VIEŠPATS. Dievas patvirtins jo tarnystę ženklais ir stebuklais, didžiu Žodžio apreiškimu ir pristatymu žmonėms. Kokia diena artėja! Kaip. . . Jis stovės kaip Petras ir Jonas, po Sekminių dienos.

Po Sekminių, kai jie buvo pripildyti Šventąja Dvasia, ten pakrikštyti, jie stovėjo tame Sinedriono Teisme. Jie stovėjo ten su visa drąsa, kokią tik buvo galima turėti. Kai, jie pasakė: „Mes draudžiame jums daugiau mokyti Jėzaus Vardu“.

¹⁸⁸ Jis atsakė: „Argi teisinga klausyti jūsų labiau nei Dievo? Spręskite tarpusavyje“. Neišprusę, neišsilavinę. Amen. Jie buvo pranašai. Jie buvo Dievo patepti pranašai. Jie buvo Šventosios Dvasios ženklai. Jie buvo pranašai. Jie žinojo.

¹⁸⁹ Jie buvo lygiai tokie kaip Jonas. Jie buvo ten per Sekmines ir jie kažką rado.

Jie nebuvo tokie, kaip dauguma mūsų šiandieninių pamokslininkų, apsišaukėliai, besididžiuojantys apie tai, kokią mes turime puikią organizaciją, kiek daug mūsų yra tose didžiulėse grupėse. „Mes stovime kaip didi organizacija. Mes atliekame didžiulį misionierišką darbą“. O, pasigailėk! „O, mes turime didesnes minias nei visi likusieji“. Kas tai? Tai politinė trauka. Aš noriu, kad jūs atidžiai paklausytumėte, sekančias dvi, tris minutes. Politinė trauka.

¹⁹⁰ Be abejo, aš ką ką išsakaiu prieš kelias minutes, jūs žinote, apie ką aš kalbu. Ženklas, kuris išpranašautas. Aš palikau tai ramybėje, atidaviau tai į jūsų rankas. Suprantate? Na, ne tik jūs čia, bet ir tie, kurie išgirsite. Tai jūsų rankose. Darykite su tuo, ką tik norite. Jūs melskitės ir stebėkite, kaip Dievas ateina į veiksmo vietą. Stebėkite, kaip Jis išpildo Savo Žodį. Jis laukia.

¹⁹¹ Kai atominės bombos, ir žmonės išsigandę; ir Pentagonas, jie nežino, ką daryti; ir paslaptingi ženklai padangėse, skraidančios lėkštės, ir visa kita, ką Dievas išpranašavo: Laikas tam Elijui, (jis kažkur yra), pakilti į veiksmo vietą.

¹⁹² Tegul žmonės, tegul ta maža kaimenėlė, tas mažas likutis, kurį Dievas jam duos, tegul tas mažas likutis šaukiasi Dievo, ir stebėkite, kas įvyks. Bus paskutinis tautinis išbandymas. Bus tokia jėga, kokios jie dar nėra matę. Bėda tame, kad ši kartą jiems bus per vėlu. Durys bus uždarytos. Taigi, atmintkite, mes esame laiko pabaigoje. Melskitės.

¹⁹³ Pažvelkite, ką mes šiandien vadiname tarnavimu. Ką mes turime? Taigi, užbaigdamas, noriu pasakyti štai ką. Ką mes turime? Mes nieko neturime. Kai kurie iš mūsų didingiausių vadovų, mūsų didžiausių evangelistų; vienas iš mūsų didžiųjų evangelistų pasakė: „Jei galėčiau surasti dešimt procentų savo atsivertusiųjų, kurie išsilaikytų vienerius metus, būčiau labai dėkingas“. Kai net ne taip seniai Finnis, jų turėjo devyniasdešimt septynis procentus.

Paulius turėjo šimtą plius šimtus, šimtus plius šimtus. Vienas buvo išgelbėtas, ir jis buvo taip pripildytas, broli, kad jis nuėjo ir papasakojo kažkam kitam; jis pasakė kažkam kitam; ir jis pasakė kažkam kitam; nukeliavo milijonams. Kodėl? Jie kažką turėjo. Jie buvo su Žodžiu.

¹⁹⁴ Šiandien mes galvojame tik apie dideles minias. Kas tai? Tai politinė organizacija. Jei mes atvykstame, į miestą atvyksta koks nors didis evangelistas, kas pirmiausia? Būrelis vyrų. Visi metodistai, baptistai, presbiterijonai, visi jie, sudaro nedidelį

sąrašą, kad, jie: „Šitie gali pamokslauti tik *tai*, ir jis negali pamokslauti *šito*, ir jis negali pamokslauti *to*, bet jis gali pamokslauti *tai*“, ką jūs turite?

¹⁹⁵ Ir jos ateina ten, moterys. Aš kalbu apie sekmininkus. Moterys ateina ten, prie altoriaus, ir vis prašo.

¹⁹⁶ Aš visada buvau prieš kvietimą prie altoriaus. Galiu ir tai pasakyti. Aš netikiu tais kvietimais. Biblijoje nėra tokio dalyko. Kaip gali žmogus ateiti, jei Dievas jo nepakviečia? Jūs negalite jo sulaikyti. Jums nereikia nieko kviesti. Dievas jį pašaukė. Kvietimas prie altoriaus yra metodistų idėja. Teisingai. Kviečia prie altoriaus, jie pagriebia juos, sako: „Jonai, žinai, tavo motina jau seniai mirė“.

¹⁹⁷ „Ooh-ooh-ooh, taip, broli, ooh-ooh!“ Tai ne atsivertimas.

¹⁹⁸ Čia, prieš keletą vakarų, mes turėjome reginį Luisvilyje, kai moteris buvo atvežta karste, paguldyta ant šarvojimo pakyls. „Šimtai žmonių, - buvo sakoma, - bėgo prie altoriaus“. Evangelija nėra gąsdinimas. Tai ne užuojautos jausmas. Tai atsivertimas iš įsitikinimo.

¹⁹⁹ Stebėkite šiuos susirinkimus, tuos didingus evangelistus, ir netgi mano kuklią nežymią tarnystę, neišskiriant manęs. Kartais išeidamas jaučiuosi tarsi susigėdęs. Teisingai. Ką mes darome? Stovime, kviečiame prie altoriaus ir įkalbinėjame juos. Ateina ten jaunos mergaitės, ir visos kramto kramtomąją gumą, sako: „Matote? Matote? Aš einu. M-hm“. Tos moterys ateina ten, nukirptais plaukais ir išdažytais veidais, sekmininkės, ateina ir nueina, ir sako, kad jos kalbėjo kalbomis. Ir niekada neleidžia savo plaukams augti, ir vis tiek daro tą patį, ką darė. Jūs norite man pasakyti, kad tai atsivertimas? Tai pasityčiojimas iš Dievo. Biblijoje pasakyta: „Joms nusikirpti plaukus - tai nuodėmė ir gėda“. Kaip moteris su nukirptais plaukais gali smerkti moterį su išsidažiusiu veidu? Galbūt taip pat išgirs ir tai. Valanda artėja, kai kirvis bus padėtas prie medžio šaknų. Ir kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, yra nukertamas.

²⁰⁰ Kas nutiko? Tai buvo neteisinga, kadangi mūsų šiulaikiniai, taip vadinami pamokslininkai čia, didžiulės minios ir pasipūtę, organizacijos žino apie Dievą ne daugiau, nei hotentotas apie Egipto naktį, kai prieinama prie to. Jie ateina ten. . .

²⁰¹ Kas būtų buvę, jei tie žmonės per Sekmines būtų nuėję ten ir pasakę: „Taigi, Jėzus mums įsakė, kad ateitume čia ir pasiliktume tol, kol gausime jėgą iš Aukštybės. Taigi, broliai, mes esame čia jau devynias dienas. Priimkime tai, tikėjimu. Taigi, mes turime Šventąją Dvasią. Mes išeisime, nes mes buvome čia. Mes padarėme tai, ką mums liepė Jėzus“? Ten nebūtų buvę jokio išgyvenimo.

²⁰² Leiskite man jums kai ką pasakyti. Aš žinau, tai yra garsajuostėje, tačiau, bet kuriuo atveju tai bus. Paklauskite.

Aš ruošiuosi jums kai ką pasakyti. Tai gėda. Žmonės bando. . . Aš niekada netikėjau, kad Šventoji Dvasia tai „purtimasis“. Aš niekada netikėjau, kad Šventoji Dvasia tai „įrodymas, kad kalbate kalbomis, ar verksmas, ar šūkavimas“. Visa tai emociniai pojūčiai. Aš tikiu, kad Šventoji Dvasia gali tai padaryti. Bet Šventoji Dvasia - yra apsigyvenusi Dievybė. Manau, kad daugybė žmonių, teigiančių, jog turi Šventąją Dvasią, nieko apie Ją nežino. Jūs susitinkate su Dievu.

²⁰³ Kaip Sekminių dieną jie pasakė. . . Taigi, kaip šiandien baptistai, presbiterijonai ir metodistai, aš klausiu: „Ar jūs tikite, kad turite. . .?“

²⁰⁴ „O, taip, mes priimame Ją, tikėjimu“. Tikėjimu - nieko. Tai ne Tai.

²⁰⁵ Tai jausmai, jums patinka žiūrėti į saulėlydį, jūs stovite ir žiūrite, kaip leidžiasi saulė, ir verkiate, ir ašaros rieda, tai ne Dievas, tai emocijos, iš kažko, kas yra jumyse. Jūs girdite apie tai, kad kažkas serga ar kažkas miršta, jūs rėkiate ir verkiate. Tai ne Dievas. Tai žmogiškos emocijos. Kaip Dievas. . .

²⁰⁶ Aš mačiau žmones futbolo rungtynėse, taip džiūgauja, kad jie mikčioja, ir visa kita. Nesakykite man.

Mums reikia prabudimo, išgelbėjimo. Ir atvyksta sekmininkai, sujaukina žmones ir sako jiems: „Kai jie kalba kalbomis, jie gavo Šventąją Dvasią“. Ir kai kurie iš jų po to gyvena įvairiausios rūšies gyvenimus.

Paklausk, broli. Sekminių dieną taip nebuvo. Jie niekada nesirėmė jokiais kalbomis ar dar kuo nors. Kol jie ten buvo, stovėjo vienoje vietoje, vieningai, Dievas nužengė tarp jų, tiesiogine to žodžio prasme. Ant kiekvieno iš jų jie pamatė maždaug *tokius* Ugnies liežuvius, kabančius virš jų galvų. Dievas buvo ten. Tai nebuvo „Priimk tai tikėjimu, ar kokiomis nors emocijomis“. Jie buvo pripildyti Šventosios Dvasios, ir tuomet išėjo ir pradėjo kalbėti kalbomis. Tačiau pirma jie susitiko su Dievu.

Štai kas yra šiandien. Žmonės įsiauadrina ir susijaudina, patiria emocijas, bet tai ne Šventoji Dvasia. Šventoji Dvasia yra apsigyvenusi Dievybė. Jūsų žodžiai yra Jo Žodžiai. Pasakysiu jums, ko mums šiandien reikia - tai kvietimo.

²⁰⁷ Žmonės ateina, štai tokios moterys, ateina, kalba kalbomis, išeina. Ir jūs nueikite į jų vietas, kur jie turi savo bažnyčias. . .

²⁰⁸ Norėčiau, kad čia sėdėtų Bilis. Aš ką tik gavau laišką iš ten, anądien, kuriame moteris rašė: „Aš priklausau tam tikrai, didingai. . .“ didžiausiai sekmininkų organizacijai, didelei trejybinių organizacijai. Jie pasakė: „Visos mūsų moterys, broli Branhamai, visos nusikirpusios plaukus. Aš turėjau ilgus juodus plaukus“. Ji pasakė: „Man visada tai patiko, nes aš tikėjau, kad tai buvo iš Viešpaties“. Pasakė: „Aš

niekada nenaudojau makiažo. Mūsų bažnyčia moko, kad tai senamadiška“. Pasakė: „Jos man kalbėjo, kai užpakalyje buvau taip susirišusi plaukus į kuodelį, sakė: ‚Žiūrėk, tau gale nuleido padangą, ir panašiai. Sakė: ‚Tu ant pakaušio nešioji supliuškusia padangą‘“. Ir pasakojo: „Galiausiai, mano vyras pasakė: ‚Kodėl tau nenusikirpus plaukų ir būti tiesiog kaip visos kitos?‘“

Taigi, aš parašiau ir išsiunčiau jai laišką.

Ji paklausė: „Ar taip yra? Aš girdėjau vienoje iš jūsų garsajuosčių, kad krikščioniškas krikštas yra Jėzaus Kristaus Vardu“. Taigi, jūs žinote, ką ji gaus. Ar ne taip? Ji paklausė: „Pasakykite man, broli Branhamai. Aš alkstu. Aš noriu sužinoti, ką aš padariau“.

²⁰⁹ Aš pasakysiu: „Gėda tam jūsų atkritusiam vyrui. Ir tai bedieviškai grupei, su kuria jūs garbinatė, išeikite iš jų tarpo“. Teisingai. Dievas negali pasikeisti. Kai Dievas ką nors sako, Jis tai ir turi omenyje. Man nerūpi, kiek yra atkritusių pamokslininkų, kurie nori eiti į kompromisą, kad turėtų didelę organizaciją ar grupę. Mums reikia gelbėtojų. Vyrų, kurie stovi ir leidžia savo žmonoms taip elgtis, aš nedaug turiu pasitikėjimo ta jūsų patirtimi, jog esate krikščionis. Teisingai. Atgailaukite arba pražūsite! O, Dieve!

²¹⁰ Ateinate štai taip, prisijungiate prie bažnyčių, sekmininkų bažnyčių, grįžtate ir nė kiek nepasikeičiate; liekatė tokios pat, nė kiek nepajudate iš vietos. O, pasigailėk! Kas tai? Šiuolaikinės Jezabelės. Biblijoje yra tik viena moteris, kuri kada nors dažė savo veidą, ir Dievas sušėrė ją šunims. Šiuolaikinės Jezabelės, tampančios savo Ahabus už apykaklės, bet kuris išlepeš, bailus vyras, kuris leidžia savo žmonai taip elgtis, dėvėti šortus ir visa kita, ir išeiti čia į gatvę, apsirengia suknele ir atrodo, tarsi būtų aptempta oda, kaip parūkyta dešrelė odoje, štai taip. Ir eina. . . Aš sakau tai ne juokaudamas. Čia ne vieta juokams. Tai yra Dievo Žodis. Tai tiesa. Teisingai. Eina gatve su tokia aptempta suknele, kol net nebegali paeiti. Tuomet, koks nors vyras išsako pastabą apie ją, ir jūs norite su juo susigrumti. Jūs turėtumėte gauti per žandikaulį, teisingai, už tai, kad leidote jai tai daryti. Tai parodo, iš ko jūs esate sudarytas. Būtent taip.

²¹¹ Ko mums reikia - tai Evangelijos. Dieve, iškelk ką nors į veiksmo vietą, kas sugražintų tiesiai prie Žodžio. Dievas pasakė, kad net nepadoru, jei moteris ateina į bažnyčią ir meldžiasi su nukirptais plaukais. Ir moteris, kuri kerpa plaukus, yra. . . vyras turi pilną teisę su ja išsiskirti. Ji yra negarbinga moteris. Taip pasakyta Biblijoje. Ji nepagarbi savo vyrui. Ji galbūt to nežino. Bet kuri moteris, dėvinti šortus, yra negarbinga. Ji galbūt to nežino. Ponia, aš nesistengiu jūsų įskaudinti. Aš bandau išgelbėti jus nuo ugnies ežero ir pragaro. Atgailaukite!

²¹² „Na, - jūs sakote, - aš turiu Šventąją Dvasią“. Tuomet elkitės taip, su Dievu, gyvenančiu jumyse, su tuo pačiu Dievu, kuris

pasakė jums to nedaryti?

²¹³ „Na, - jūs sakote, - aš kalbėjau kalbomis“. Aš mačiau demonus, kalbančius kalbomis. Aš mačiau Afrikoje, kaip geria kraują iš žmogaus kaukolės, kalba kalbomis ir šaukiasi šėtono. Esu buvęs raganų ir burtininkų stovyklose, kur jie kalbėjo kalbomis ir išaiškino jas. Mačiau, kaip ant stalo gulėjo pieštukai ir rašė nežinomomis kalbomis, o atėjęs žmogus tai išaiškino. Tai buvo tiesa. Nekalbėkite man apie kalbas. Mes dabar turime to per daug.

Tačiau, aš tikiu, kad Dievas turi nežinomą kalbą. Aš tikiu, kad Dievas kalba nežinomomis kalbomis, bet nesiremkite jomis. Paulius pasakė: „Nors aš kalbėčiau žmonių ir Angelų kalbomis, bet neturėčiau Šventosios Dvasios, aš vis dar esu niekas. Nors galėčiau perkelti kalnus...“

²¹⁴ Daugelis žmonių bando sakyti: „O, *tai* yra didis Dievo vyras. Jūs turėtumėte pamatyti didžius stebuklus“. Na, šėtonas gydo... .

Demonai išeina ir daro panašius dalykus. Pažįstu raganų, kurios išeina, ir panašiai, turi apsijuosusi štai *tokią* prijuostę. Jie deda ten pinigus. Ji išsitraukia plauką iš pakaušio, pavilgo jį kraujuje ir meta ten. Ir tie žmonės yra sąžiningi žmonės, jie tiki. Tai ne tas žmogus. Tai tie žmonės, kurie tiki kad jie artinasi prie Dievo, per tą raganą.

²¹⁵ Argi Jėzus nepasakė: „Daugelis tą dieną ateis pas Mane ir sakys: „Aš turėjau didžiules išgydymo kampanijas“? Tai ne ženklas. Tai ženklas, kad mes esame pabaigoje. Argi Jėzus nepasakė, Mato 24-ame skyriuje, 24-ą eilutėje, 24:24? Ir Jis pasakė: „Paskutinėmis dienomis iškils netikrų pranašų ir parodys didžiųjų ženklų, kad suklaidintų net pačius Išrinktuosius, jei tai būtų įmanoma“. Bet Išrinktieji stovi su Žodžiu. Jie žino, kas yra tikras ženklas.

²¹⁶ Kaip žmogus, kuris daro tokius dalykus ir neigia Dievo Tikėjimą, gali sakyti, kad jis yra pranašas nuo Viešpaties? Kaip žmogus gali tai padaryti?

Jis galbūt pranašas, kaip buvo tie, ten Ahabo ir Juozapato laikais, kai atsistojo Michėjas. Bet jie ten turėjo vieną, kuris stovėjo su Žodžiu - Elijas. Viešpaties Žodis buvo užrašytas, kad Ahabui ateis galas, toks buvo Elijo regėjimas.

²¹⁷ Ir bet kuris žmogus, bet kuris žmogus, kuris vadina save dvasišku ar pranašu, pripažįsta, kad kiekvienas Žodis iš *Čia* yra tiesa. Kaip jis gali būti trejybiniu? Kaip jis gali krikštyti „Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios“ vardu ir sakyti, kad yra pateptas Dvasia? Kaip jis gali taip klaidingai mokyti žmones ir būti pateptu Dvasia? To negali būti. Tai neįmanoma.

²¹⁸ Aš suprantu, kad tai nėra populiaru. Bet mes nenorime būti populiarūs. Jūs norite būti sąžiningi.

Taigi, Jezabelė ir Ahabas. Taip, pone.

219 Na, kodėl jie tai daro? Kodėl tos moterys tai daro, kerpa savo plaukus ir naudoja makiažą, išeina ir užsideda šortus, kai vyrai praeina pro šalį, ir panašūs dalykai, jų vyrai leidžia tai? Nes už sakyklos jie neturi tikro pranašo, kuris kalbėtų jiems Tiesą. Jie sako jiems: „Na, jokio skirtumo. Viskas gerai. Jūs neprivalote *to* daryti“. Jūs!

220 Tai yra Viešpaties Žodis. Biblijoje pasakyta: „Bet kuri moteris, kuri užsivelka drabužį, priklausantį vyrui, yra pasibjaurėjimas Dievo akivaizdoje“. Dievas nesikeičia. Kaip Jis gali pasikeisti ir būti Dievu? Jis yra beribis.

221 Jiems reikia tikro pranašo, kuris pasakytų jiems, kad tai yra pabaigos ženklas. Biblijoje pasakyta, kad jie tai darys. Izaijas 5-ame skyriuje sakoma, kad moterys tai darys paskutinėmis dienomis. Būtent. Taigi, štai jos.

222 Bet jie sako, kad už sakyklos turi pranašą, kuris bijo Dievo Žodžio. Ne. . . Jis bijo susirinkimo.

Melskimės, kad Dievas siųstų mums tą vėlyvąją Šviesą, tą vakaro Šviesą, siųstų mums tą, kuri Jis pažadėjo atsiųsti išrinktajai Bažnyčiai, kuris pasakys jiems, kas yra Tiesa, stovės su Dievo Žodžiu. Tegu Jezabelės ir Ahabai, tada jie atskirs juos. Būtent taip.

223 Prisiminkite, kai moterys pradeda taip elgtis. Taigi, tiesiog sugrįžkime šiek tiek atgal, kai jos pradėjo kirpti plaukus ir štai taip elgtis. Kai moterys pradeda taip elgtis, būtent tuo metu ir tuo laikotarpiu, paskutinėmis dienomis Elijas pasirodys veiksmo vietoje su laiko pabaigos ženklu, su laiko pabaigos ženklu, kaip tai buvo Loto dienomis. Suprantate? Laiko pabaigos ženklas; kai moterys pradeda taip elgtis. Jos jau dabar taip elgiasi. Tai tas laikas, kai veiksmo vietoje turi pasirodyti Elijas, ieškodamas ir kviesdamas, priekaištaudamas ir griaudamas, teisingai, su Dievo ženklu, esančiu už jo, judėdamas pirmyn. Jis dabar nesiruošia pakviesti didžiulės grupės. Biblijoje pasakyta: „Nebijok, mažoji kaimenėle, tai jūsų Tėvo gera valia duoti jums Karalystę“. Teisingai. Būtent taip.

224 Jis turi būti visų atmetas, išskyrus mažąją kaimenėlę, nes jis kaip Elijas su savo septyniais šimtais, ir Jonas su savo maža kaimenėle. Taip.

225 Ar jūs matote, kur mes šiandien stovime? Mes turime grįžti prie originalių Sekminių. Mes turime grįžti prie Dievo dalykų. Mes turime grįžti. Broli, sese, nebūkite apgauti savo išgyvenimais. Mes—mes laukiame tos valandos.

226 Nepriimkite tiesiog: „Aš—aš tikiuosi. Aš tikiu, kad priimu Tai tikėjimu“. Nedarykite to. Jūs susitikite su Dievu, veidas į veidą, ir būkite pripildytas Dvasia, ir tuomet stebėkite, kas įvyks. Ir jeigu ta dvasia jumyse yra priešinga šiam Žodžiui, tuomet

palikite tą dvasią ramybėje. Eikite ir gaukite . . . Melskitės, kad Dievas duotų jums Savo Dvasią.

227 Kai ši Dvasia pakils paskutiniąją dieną, Ji bus išpėjimas prieš tuos, netikruosius. Suprantate? Nes Jonas pasakė: „Nemanykite, kad sakote, jog mes . . . kad „Abrahamas yra mūsų tėvas“. Mes turime . . . Mes esame . . .

„Mes, mūsų tėvai buvo metodistai, baptistai, presbiterijonai ar sekmininkai“. Net negalvokite sakyti: „Dievas“, ir kad esate Abrahamo vaikai, nes Dievas gali iš šių akmenų pakelti Abrahamui vaikus. Negalvokite, kad dėl to, jog esate sekmininkas, jums bus atleista. Visai ne. Dievas gali iš šių akmenų pakelti vaikus Abrahamui. Būtent taip. Taip, pone.

228 Tiesiog kalbėkite Dievo Žodį, paskutinės dienos tiesoje. Jo pranašystė . . .

229 Jei norite, leiskite man tiesiog minutėlei sugrįžti, leiskite man parodyti jums, kaip mes galime tai sužinoti. Turiu čia užsirašęs daug Rašto vietų. Aš tiesiog remiuosi Jomis. Noriu jums perskaityti vieną. Iš, pirma, paimekime . . . Paimekime Pakartoto Įstatymo 18-ą skyrių, ir sužinosime, tiesiog minutėlę. Tiesiog prieš mums užbaigiant čia, kad galėčiau perskaityti jums šią Rašto vietą. Pakartoto Įstatymo 18-as skyrius, gerai, ir dabar pažiūrėkime. 20-a eilutė iš 18-o skyriaus, Pakartoto Įstatymo 20:

*Bet pranašas, kuris drįstų mano vardu kalbėti žodį,
kurio kalbėti nesu jam įsakęs, ar kuris kalbėtų kitų
dievų vardu (daugiskaita), tas pranašas mirs.*

Teisingai. Dvasiškai mirs. Gerai. „Siela, kuri nusidėjo, ji mirs“. Mes turime vieną Dievą, ne „Dievus“.

*O jei sakysi savo širdyje: „Kaip mums pažinti žodį,
kurio VIEŠPATS . . . nekalbėjo?“*

„Kaip mes pažinsime? Jų bus tiek daug, kaip mes pažinsime? Vienas sako *tą*, kitas - *aną*. Na, vienas sako *tą*, o kitas sako *aną*, ir taip toliau“. Dabar žiūrėkite. Mes pažinsime.

*Kai pranašas kalba VIEŠPATIES vardu, o tas dalykas
neįvyksta ir neatsitinka, tai yra dalykas, kurio
VIEŠPATS nekalbėjo, tas pranašas kalbėjo tai pernelyg
pasitikėdamas savimi; tu jo nebijok“.*

230 Jei Dievas to nepasakė, tuomet nebijokite to. Tai—tai viskas gerai, tiesiog eikite pirmyn ir pamirškite apie tai. Suprantate?

231 Dabar pažvelkite, ką mes girdime šiandien. Apaštalų mokymas, metodistų mokymas, baptistų mokymas, sekmininkų mokymas, mokymas, mokymas, mokymas. Kas yra mokymas? Iš kur jūs jį gaunate? Aš metu iššūkį bet kuriam, kad parodytų man Apaštalų mokymą Biblijoje. Aš tikiu, nėra tokio dalyko.

Jei apaštalai ir turėjo kokį nors mokymą, kurio jie laikėsi, štai jis: „Atgailaukite ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus

Kristaus Vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną. Nes pažadas skirtas jums“.

Argi jūs nematote, kur mes esame, draugai? Mes esame siaubingoje būklėje. Kas tai? Tikras ženklas, kuris nepastebėtas.

²³² Taigi, jūs esate vyrai ir moterys, dauguma iš jūsų, ir jūs esate Dievo vaikai. Nepraleiskite to. Atminkite, kad mes turime turėti šiuos dalykus. Jie turi įvykti šiomis dienomis, šią valandą, kurioje mes dabar gyvename. Tai valanda, kaip tik prieš Mesijo Atėjimą, turėtų ateiti pranešimas nuo Dievo.

Leiskite man tai jums perskaityti. Grįžkime prie Malachijo. Tai paskutinis iš Senojo Testamento, ir paklauskite, ką Jis sako čia Malachijo. Tuomet mes . . . Paklauskite šito minutėlę.

Taigi, jei atkreipėte dėmesį, Malachijo 3, kalbama, ką Jėzus pasakė apie Jono atėjimą:

„Štai, aš siųsiu savo pasiuntinį, ir jis paruoš kelią pirma manęs: ir Viešpats, kurio jūs ieškote, staiga ateis į savo šventyklą, būtent sandoros pasiuntinys, kuriuo jūs gėritės; štai, jis ateis“, - sako kareivijų VIEŠPATS.

²³³ Tai buvo Jonas, skelbiantis apie Jėzaus atėjimą. Ir Jis atėjo į šventyklą, būtent tai, ką Jis ir pasakė, sandoros Pasiuntinys, Angelas, kuris buvo su . . . tyrlaukiuose su—su mokiniais, ar su Izraeliu. Ar tikite, kad Jis buvo tas Pasiuntinys? Na Jis pasakė: „Aš atėjau iš Dievo, ir aš einu pas Dievą“.

²³⁴ Taigi, kodėl Pauliui buvo duota liga? Kad sulaikytų jį.

Po to, kai Jėzus mirė, buvo palaidotas ir prisikėlė; po ilgo laiko Paulius sutiko Jį veidas į veidą, kelyje į Damaską. (Jis pasakė: „Aš atėjau iš Dievo ir nuėjau pas Dievą“.) Paulius pažvelgė aukštyn. Ten buvo didelė Šviesa, tas pats Ugnies Stulpas. Ar jūs žinote, apie ką aš kalbu? Tas pats Ugnies Stulpas. Ir Paulius kalbėjosi su Juo, ir Jis atsakė Pauliui. Žmonės Jo negirdėjo. Jie Jo negirdėjo. Bet Paulius Jį girdėjo. Jis tarė: „Sauliau, Sauliau, kodėl Mane persekioji?“

Jis paklausė: „Kas Tu esi, Viešpatie?“

²³⁵ Jis tarė: „Aš esu Jėzus. Dabar pakilk ir eik į gatvę, vadinamą Tiesiąja. Nuo ten tau bus pasakyta. Aš turiu pranašą, kuris ateis ten ir pasakys tau, ką daryti, supranti. Ir kaip . . .“

²³⁶ Paulius nuėjo, buvo pakrikštytas, ir šaukėsi Viešpaties, gavo Šventąją Dvasią.

Ir Paulius pasakė: „Aš turėjau kūno negalią, kuri buvo man duota, šėtonas, šėtono pasiuntinys, kuris kankino mane, - tai tarsi, - smūgis po smūgio“. Jis pasijusdavo geriau, o tada vėl gaudavo, smogdavo jam. Pasakė: „Tris kartus kreipiausi į Viešpatį, kad pašalintų tai nuo manęs, bet Viešpats pasakė: „Pauliau, užtenka tau Mano malonės“. Tuomet pasakė: „Kad aš nebūčiau pernelyg pasiaukštines. . . dėl apreiškimų gausos“.

Jis turėjo daugiau, per apreiškimą, nei Petras, Jokūbas, Jonas ar bet kuris iš jų. Jis matė Jį po to, kai Jis jau buvo išėjęs dvejus metus ar daugiau, stovintį Ugnies Stulpe, kalbantį su juo. Kiek didingiau tai šiandien, po dviejų tūkstančių metų, ir Jis vis dar gyvas! Amen.

²³⁷ Pasakė: „Tai buvo man duota, kad nebūčiau per daug pasikėlęs, sakydamas: „Taigi, broli, aš esu aukščiau už jus visus. Suprantate? Aš—aš mačiau Jį po to, kai Jis prisikėlė iš mirusiųjų, ir aš kalbėjausi su Juo. Aš. . .“ Kad nebūčiau per daug pasikėlęs, man buvo kai kas duota, kad išlikčiau nusižeminęs“. Taip.

²³⁸ Jis buvo tas, kuris liepė jiems vėl pasikrikštyti Jėzaus Vardu. Pasakė: „Jei Angelas iš Dangaus. . .“

²³⁹ Jis pasakė: „Aš nelankiau jų mokyklų, kad ir kur jos būtų“. Pasakė: „Aš ne iš karto nuvykau į Jeruzalę, ir dar netgi keturiolika metų“. Pasakė: „Aš nuvykau į Egiptą, ten į Aziją“. Ir jis kreipėsi į Viešpatį, išbuvo ten apie trejus metus, nagrinėjo Senąjį Testamentą, visa tai sulyginu. Kai jis sugrižo, po keturiolikos metų, sutiko Petrą ir likusius, ir turėjo tą pačią Evangeliją, buvo pakrikštytas tuo pačiu būdu, ir darė tą patį. Amen. Jis žinojo, kad tai buvo teisinga. Taip, pone.

²⁴⁰ Paklauskite dabar Malachijo, štai čia, Malachijo 3. Taigi, jei galite, leiskite man jums tai paaiškinti. Aš tikiu. . . dabar ramiai atsiverskime Mato 11-ą skyrių ir pažiūrėkime, ar aš. . . galbūt suklydau, manau, kad turiu tai, galbūt pirmiau turėsiu pažiūrėti, kad įsitikinčiau. Mato 11. Pažiūrėkime. Pradėkime nuo:

Ir kai Jėzus baigė duoti įsakymus savo dvylikai mokinių: jis iš ten išvyko mokyti ir pamokslauti jų miestuose.

Ir. . .Na, Jonas. . .išgirdęs, kai jis. . .kalėjime apie Kristaus darbus, buvo. . .kalėjime apie Kristaus darbus, pasiuntė du iš savo mokinių,

ir tarė jam: „Ar Tu tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?“

Jono erelio akis pasidengė plėvele, ten kalėjime. Suprantate?

Jėzus atsakydamas tarė jam: Eikite. . .ir vėl praneškite Jonui tuos dalykus, kuriuos jūs. . .girdite ir matote:

„Jonas yra pranašas. Ir jei jis—jis išgirs tai, kas vyksta, jis žinos, kas Aš esu“. Suprantate? Jis pasakė:

Aklieji praregi. . .raišieji vaikšto, raupsuotieji yra apvalomi. . .kurtieji girdi, mirusieji yra prikeliami. . .

„Ir visos denominacijos yra kartu?“ Taip nepasakyta, ar ne? Ne. Nepasakyta. Ten buvo pasakyta:

...raišieji vaikšto, raupsuotieji yra apvalomi... kurtieji girdi, ir mirusieji yra prikeliami ir vargšams pamokslaujama Evangelija.

Tai ženklas. Žiūrėkite:

Ir jiems nuėjus . . .

Ir palaimintas yra tas, kuris . . . nepasipiktins manimi.

Dabar žiūrėkite: „Palaimintas tas, kuris *nepasipiktins* Manimi“, kitaip tariant, arba „*nesigėdys* Manęs. Palaimintas tas, kuris *nesigėdys* Manęs“. Suprantate?

...jiems nuėjus, Jėzus pradėjo kalbėti miniai apie Joną: Ko išėjote į tyrlaukius pažiūrėti?

Dabar stebėkite šį pranašą:

...Ko išėjote į tyrlaukius pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės?

Ne Jonas. O, ne. „Jūs, žolėse tūnanti gyvačių karta, - jis kalbėjo toms denominacijoms, - kas jus perspėjo bėgti nuo ateinančios rūstybės? Nepradėkite sakyti: „Mes priklausome *tam* ir *tam*, kadangi Dievas gali iš šių akmenų prikelti vaikus“. O, broli, tai nebuvo vėjo linguojama nendrė.

... Vėjo linguojamos nendrės?

Ar ko gi išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais vilkinčio žmogaus? (Turi persirengti du ar tris kartus, kol jis pamokslauja?) Štai, tie, kurie vilki švelniais drabužiais, yra karalių namuose.

Jie yra tarnautojai, kurie išeina ir bučiuoja kūdikius, žinote, ir—ir sutuokia jaunuosius, ir—ir eina į mokyklą, ir praveda intelektualius pokalbius, ir, žinote, visi tie išlepe dalykai. Suprantate? Suprantate? Čia, fronto linijoje, jis nemosuoja dviašmeniu kardu. „Ko išėjote pamatyti, štai tokio vaikino?“ Jis buvo . . . Jis klausė jų.

Bet ko jūs išėjote . . . pamatyti? Pranašo? (Klausykite.) Taip, ir aš sakau jums, ir daugiau nei pranašo.

Taip, pone. Kas jis buvo? Sako: „Jis daugiau nei pranašas?“ Jis buvo pranašas, *plius*. Jis buvo to laikotarpio pasiuntinys.

...ko jūs išėjote . . . pamatyti? Pranašo? Taip, aš sakau jums, ir daugiau nei pranašo.

Nes jis yra tas, . . . apie kurį parašyta: „Štai, aš siunčiu savo pasiuntinį pirma Savęs, . . . kuris paruos kelią pirma manęs.“

Pažvelkite čia, Malachijo 3. „Štai Aš siunčiu Savo pasiuntinį pirma Savęs“.

241 Žiūrėkite. Taigi, Malachijo 4, leiskite man tai perskaityti. Jis vėl ateis.

...štai, ateina diena, deganti kaip krosnis; ir visi išdidieji, taip, . . .

²⁴² Tai šiandien. Aš einu gatve ir matau tuos žmones. Jūs galite kalbėtis su jais, ir jie juokiasi iš jūsų, šaiposi iš jūsų. Aš galvoju: „Kas tai?“

Anądien,ėjau pasivaikščioldamas ten, pakraštyje tos aikštės. Kalbėjau su kai kuriais žmonėmis, ir jie tiesiog pasakė: „Oh“, - nuėjo toliau.

Kažkas tiesiog man pasakė: „Jie yra atominis pašaras, greitai bus pelenai, išbarstyti ant žemės. Palik juos ramybėje. Tu išsakai savo nuomonę. Susiruošk ir eik iš čia. Aleliuja! Manau, neturėjau to sakyti. „Pasiruoš. Apsijuosk savo strėnas. Aš kviečiu tave“. Štai kodėl aš laukiu.

Nes štai, ateina diena, deganti kaip krosnis; taip, visi išdidieji, . . . ir visi, kurie elgiasi nedorai, bus ražienomis; . . .

Būtent taip ir bus. Kas nutinka, kai didelė. . . kai kurie iš jūsų, ūkininkai; kai stipri ugnis įsiliepsnoja kviečių lauke, kai ten tik ražiena? Ji tiesiog apima viską, lieka tik pelenai. Štai ką padarys, kai ji, kai tai ištiks.

. . . ir juos sudegins ateinanti diena, - sako kareivių VIEŠPATS, - kad ji nepaliks jiems nei šaknies, nei šakos.

Iš jų nieko neliks.

Bet jums, bijantiems mano vardo, patekės teisumo Saulė su išgydymu savo sparnuose; . . . jūs išeisite ir šokinėsite kaip išleisti iš tvarto veršiukai. (Tai yra Tūkstantmetis.)

Ir jūs mindžiosite nedorėlius; ir jie bus pelenai po jūsų kojomis tą dieną, kai aš tai padarysiu, - sako kareivių VIEŠPATS.

Išeina, Tūkstantmetyje. „Nedorėlių pelenai“.

Atsiminkite . . . mano tarno Mozės įstatymą, kuri daviau . . . jam Horebe visam Izraeliui, kaip nuostatus ir potvarkius.

Taigi, dabar atidžiai paklauskite.

Štai, aš siųsiu jums pranašą Eliją prieš ateinant tai didingai ir baisiai VIEŠPATIES dienai.

²⁴³ Taigi, tai negalėjo būti Jonas. Negalėjo būti, nes tada pasaulis būtų buvęs sunaikintas. Bet čia Jis pasakė, Mato 3, Jis siunčia pasiuntinį pirmą Savęs. Ir Jėzus pasakė: „Tai Elijas, kuris turi ateiti, paruošti kelią pirma Manęs“.

Bet prieš tai, kai smogs ta galinga atominė bomba, aš siųsiu jums pranašą Eliją“.

Ir jis atgręš tėvų širdis į vaikus ir vaikų širdis į tėvus, kad aš atėjęs neištikčiau žemės prakeikimu.

244 Išpranašauta, šiomis dienomis.

Bet dabar jūs sakote: „O, tas Elijas, tai turėjo būti Jonas“. Sandoros pasiuntinys tikrai buvo Jonas. Būtent taip. Jėzus taip pasakė, ir patvirtino tai tiesiai čia: „Tai tas, apie kurį Aš kalbėjau“. Bet, suprantate, tai negali būti Elijas, kuris turėjo ateiti. Suprantate? Negalėjo būti. Nes, suprantate, jeigu taip būtų, tuomet pranašystė buvo klaidinga; žemė tuomet nebuvo sunaikinta. Suprantate? „Bet prieš ateinant tai didingai ir baisiai Viešpaties dienai, Aš siūsiu jums Eliją. Ir jis atgręš, – stebėkite jo pirmąjį atėjimą, – tėvų širdis į vaikus“. Tai ką jis padarė, pirma, atnešdamas naujojo laikotarpio žinią, apie Kristaus atėjimą dabar, atitraukdamas senuosius ortodoksų tėvus nuo ortodoksų tikėjimo į ką tik gimusį naują tikėjimą.

Tuomet, kai jis ateina antrą kartą, „Ir vaikų širdis atgal į sekmininkų tėvus, prie originaliosios Žinios“.

245 Taigi, paimkite čia Apreiškimo 3, ir jūs vėl tai pamatysite. Taigi, tai išpranašauta. Mes esame laiko pabaigoje, mano broli. Teisingai.

246 Kaip keturi šimtai pranašų prieš Michėją, jie sakė, kad mes... Mes esame toje paskutinėje dienoje, mes žinome. Netikras pranašas, rodo netikrus ženklus, prisijungia prie denominacijų. Jie sako: „Ateikite ir prisijunkite. Prisijunkime. Jūs ateikite ir prisijunkite prie mūsų bažnyčios. Atneškite savo narystę. Ši rytą mes esame pasiruošę perkelti jūsų narystę iš tos bažnyčios į štai *šią*“. O, nesąmonė. Ką gero jums duos jūsų narystė? Jei neturite paveldo Danguje, pamirškite apie tai. Netikri pranašai parodys netikrus ženklus.

247 Bet, pažvelkite, tikri pranašai, jie stovės su Dievo Žodžiu. Tikri ženklai atneš tikrą Dievo Žodį tikrai Bažnyčiai, ir tikroji Bažnyčia priims Žodį ir džiaugsis Juo. Kai mažoji kaimenėlė, kuriai tai bus duota paskutinėmis dienomis, kuri bus pagonių likutis ir kuri bus perkelta.

248 Kai atėjo Jėzus, buvo tik labai nedaug–nedaug, tik keletas tikinčiųjų. Jono nedidelė grupelė buvo tie, kurie tikėjo. Jėzus paėmė juos iš ten, padarė iš jų mokinius ir nuėjo toliau. Kai Elijas...

249 Atėjus sunaikinimui, kai atėjo Nojaus laikas, jis buvo ženklas, ir jis paėmė žmones į arką. Kai atėjo Elijas, jis ištraukė žmones iš tos sumaišties, kurioje jie buvo. Kai atėjo Jonas... Visi pranašai buvo ženklas, ženklas, ženklai, ženklas.

Ir Jis pažadėjo mums ženklą paskutinįją dieną. Paskutinėmis dienomis bus ženklas. Tai nepastebėtas ženklas. Žmonės jo nemato. Jie tiesiog praeina pro jį, ir paleidžia jį.

Broli, sese, neprisijunkite prie bažnyčios. Leiskite dabar man užbaigiant pasakyti štai ką.

²⁵⁰ Jei tik patyrėte kokią tai išgyvenimą, kokią nors jausmą, nesiremkite tuo. Nedarykite to. Jūs žmonės. Jūs... Aš kalbu žmonėms. Aš girdėjau, kaip jie spragtelėjo garso įrašus ten, ką tik. Dabar aš kalbu Bažnyčiai. Suprantate? Paklauskite, jūs ne...

²⁵¹ Kartais pasakoju daug štai tokių panašių dalykų, kad žmonės, esantys šalyje, čia... Pasiliktu su Dievu. Stebėkite savo tikrąjį ženklą. Jūs pamatysite jį. Jis bus aplink jus, bet milijonai žmonių praeis pro jį ir jo nepamatys.

Kai atėjo Jėzus, jie Jo nepažino.

Jie neatpažino Elijo. Žinote, ką jie pasakė, kai Elijas pakilo? Jie netikėjo ta nesąmone. Jie pasakė: „Tai nesąmonė“. Vaikai tiesiog ten, tame mieste, kur jis gyveno... jis gyveno, pamokslavo, darė ženklus ir stebuklus tiesiai ten toje šalyje, kai pasigirdo pavojaus signalas: „Mes negalime rasti Elijo; Viešpats pasiėmė jį viesule“, - jie juokėsi iš tokio dalyko.

²⁵² Štai ateina Elijas... Eliziejus, turintis tuos pačius ženklus, Kristaus ir Jo Bažnyčios provaizdis. Štai ateina Elijas, ta... Eliziejus, su tais pačiais ženklais, kuriuos turėjo Elijas, ateidamas tiesiai ten ir tai darydamas, net jų maži vaikai, sekdami paskui jį, sakė: „O, pliki, kodėl tu nepakyli kaip Elijas?“ Matote, kas nutiko tiems nepagarbiems vaikams?

Šiandien jie juokiasi ir šaiposi. Nesijaudink, broli, tiesiog dabar teismas kabo padangėse. Tai užrašyta kiekvieno amerikiečio veide. Teisingai. Teismas kabo padangėse, visa Visagalio Dievo rūstybė.

²⁵³ [Tuščia vieta juostoje—Red.] „Nekenčiantys tų, kurie yra geri; turintys dievotumo pavidalą, bet atsižadantys jėgos: pasitraukite nuo tokių“.

²⁵⁴ Nepasikliaukite jokiais jausmais. Nepasikliaukite jokiomis emocijomis. Nepriimkite nieko, kol nesusitiksime su Dievu veidas į veidą, ir leisite Dievo Dvasiai įeiti į jus. Ji pripildys jūsų širdį ir sielą jėga, ir meile, ir užsidegimu.

²⁵⁵ Dieve, padėk man per kelias ateinančias dienas rasti savo vietą kažkur ten, pasilikti ten, kol aš pamatysiu, kur bus sekantis mano žingsnis.

²⁵⁶ Mes ilgai laukėme. Aš ilgai laukiau. Prisimenu, kaip aš darbavausi ten savo kieme. Kai pasistačiau ši namą čia, Viešpats pašaukė mane. Mano žmona verkė, nes ji nenorėjo palikti savo mamos. Pasakė: „Galbūt ja nebus pasirūpinta“.

Ir aš pagalvojau: „Aš taip pat turiu pagyvenusią motiną“.

²⁵⁷ Vieną dieną sėdėjau ten, pjočiau žolę. Aš atsisėdau. Tiesiog taip aiškiai atėjo Balsas, pasakė: „Atsiskirk, tada Aš palaiminsiu tave“.

Aš pasakiau: „Viešpatie Dieve, padaryk mane laimingą čia. Tu matai, su kuo aš susiduriu“.

²⁵⁸ Visi tie dalykai dabar užbaigti. Mama Broy yra Šlovėje; Mama Branham taip pat.

„Kur man eiti, Viešpatie?“

²⁵⁹ Vieną iš tų dienų šią šalį ištiks teismas. Yra ir kitų tautų, kurios negirdėjo Evangelijos. Yra dar vietų.

²⁶⁰ Kad ir ką bedarytumėte, nepamirškite mano žodžių. Nepamirškite! Te šis inkaras, te Dievas paima geležinį rašiklį ir įrašo tai į jūsų širdį, kad jūs nepamirštumėte to. Nepamirškite to! **TAIP SAKO VIEŠPATS:** Sugrįžkite pas Dievą visa savo širdimi, sugrįžkite. Nepasikliaukite emocijomis, pojūčiais ar kuo nors kitu. Ieškote Dievo visa savo esybe, kol kažkas jums įvyks, kad jūs norėsite pasitaisyti, norėsite būti dievobaimingi, bijantys Dievo, jūs—jūs norėsite gyventi teisingai, padarykite tai. Nepamirškite to, nes mes esame laiko pabaigoje. Taigi, atminkite, mes esame laiko pabaigoje.

²⁶¹ Ir prisiminkite tai, kai aš baigiu, už minutėlės, malda, nepamirškite, paklauskite manęs, bažnyčia! Ir jei šios garsajuostės ir toliau bus klausomasi, paklauskite manęs, pasaulyje, ar kur ji nukeliaus: Iškilis ženklas, tikras ženklas; galbūt jis jau pakilęs ir buvo nepastebėtas, tikras ženklas, kurį Dievas visada duodavo, kuris yra nepastebėtas.

Pasimelskime.

²⁶² Jėzus iš Nazareto, kaip tą dieną, prieš kelias savaites, kalbėjo tas didis Balsas, stovėdamas šalia, kai aš peržengiau per tą rąstą, apeidamas medį, ir ta Dvasia, kuri nusileido per tas medžių viršunes ir pasakė: „Naujojo Testamento Jėzus yra Senojo Testamento Jehova“. O Dieve, ant šios Uolos aš stoviu. Visi kiti pagrindai yra grimztantis smėlis. Visi kiti pagrindai yra grimztantis smėlis.

²⁶³ Jau apie trisdešimt metų, Viešpatie, aš šaukiu per šį slėnį čia, ta Žinia, ir nė per colį nepajudėjau nuo Jos, nuo ten, kur pradėjau, tiesiog ta pati Žinia, tas pats dalykas; kviečiantis žmones grįžti, ne prie pojūčių, bet į susitikimo su Dievu išgyvenimą ir gimimą iš Jo Dvasios. O, kas liks, jei ne teismas? Tiems, kurie atmeta šią Žinią, Viešpatie, nieko neliks.

²⁶⁴ Tu išpildei Savo Žodį, kad paskelbtum paskutiniojo laiko ženklus, ir neginčijamai įrodei, jog Tu esi Dievas, ir kad mes esame čia. Net kai šiandien šalyse mes girdime didžius evangelistus, visi šaukia. Ir mūsų tautos sostinė, ir kitų tautų nurodymas, ir—ir apima baimę. Ir kai mes girdime šiuos didžius vyrus, net ten, Prancūzijoje, prognozuojančius, kad pirmoji bomba nukris Luisvilyje, Kentukyje, ji nušluos viską už šimtų mylių. O Dieve, jie turėjo galimybę išgirsti, bet neišgirdo.

265 Laikraščiai, bažnytiniai leidiniai, televizija, radijas - visa tai buvo paskelbta. Nėra jokio pasiteisinimo. Tuomet, Viešpatie, Tu pasakei: „Visi, kuriuos Tėvas Man davė, ateis, ir niekas negali ateiti, jei Tėvas pirma jo nepatruks“.

266 Dabar, Tėve, aš meldžiuosi šia malda už save. Štai aš, jau senstu ir nežinau, kiek dienų mums liko, Viešpatie. Mes galbūt nebeturime šiandien. Bet viskas, kas liko, Viešpatie, ir kas liko mano gyvenime, O Dieve, ar įmanoma, kad Tu paimtum tai ir padarytum kažką su tuo, Savo šlovei?

267 Pirmiausia meldžiu dėl savęs, Viešpatie, kad leistum man vykdyti Tavo valią. Tebūna Tavo valia, Viešpatie, kad ir kas tai būtų. Noriu, kad tą dieną, kai ateisiu, kai ateisiu susitikti su Tavimi, būtų pasakyta: „Buvo gerai atlikta“. Ar tai didelis ar mažas, koks tai bebūtų Tavo didžiosios širdies sumanymas mano gyvenime, Viešpatie, štai aš čia.

268 Siųsk Angėlą su degančia anglimi ir apvalyk mūsų lūpas, ir pašventink mus, Viešpatie, paskutiniam didžiajam įvykiui, kuris ištiks žemę. Leisk mums būti balsu, šaukiančiu nuodėmės tyrilaukiose: „Pasiruoškite sutikti Dievą“.

269 Ši nedidelė bažnyčia, tie žmonės, kurie atvyksta diena iš dienos ir važiuoja šimtus mylių, O Amžinasis ir mylintis, niekada nepamirštantis nė vieno poelgio, Abrahamo, Izaoko ir Jokūbo Dieve, Kuris prikėlei Jėzų iš mirusiųjų, ir dabar Jis sėdi Aukštybės dešinėje, Dieve, apsigyvenęs kūne, palaimink šiuos žmones, kuriuos aš laiminu Tavo Vardu. Te jie visada prisimena ir žino, kad yra ženklas, pabaigos ženklas. Meldžiu, kad Tu jiems duotum ir leistum jiems laimėti kitus: savo darbe, kur jie bebūtų, gatvių kampuose, degalinėse ar kur kitur, kad jie liudytų maisto prekių parduotuvėse ar pienovežiui. Kad ir kas tai būtų, Viešpatie, jeigu jų širdyse yra koks tai perspėjimas, te jie būna liudytojai. Te jie gyvena tokį pamaldų ir pašvęstą gyvenimą, kad jie taptų parašytais laiškais, kuriuos skaitytų visi žmonės.

270 Dieve, palaimink mūsų moteris. O Dieve, aš meldžiu, kad Tu leistum joms nusiplauti savo veidus, tos, kurios nepadarė to...kad nusivalytų tą Jezabelės makiažą. Te joms užtenka krikščioniškos drąsos ir Dievo Dvasios ant jų, kad žinotų, jog jos neturėtų dėvėti tų nepadorių drabužių, kuriuos jos dėvi. Te jų plaukai užauga, kaip dera moterims. Nes Biblijoje parašyta: „Brangi yra Viešpaties akyse ta maža šakelė, kuri išvengs visų tų dalykų, kurie ateis paskutinėmis dienomis. Ji bus šlovinga Dievo akyse“, - kaip tai išpranašavo pranašas. Dieve, suteik tai.

271 Aš daugiau nieko negaliu padaryti. Metai iš metų aš šaukiu visu balsu, Viešpatie. Ir jei dabar Tu nepajudėsi, aš nieko negalėsiu padaryti. Meldžiu, kad Tu padarytum. Ir žinau, kad Tu tai padarysi, nes Tu pažadėjai tai Savo Žodyje. Ir tame aš stoviu. Aš galiu tik paliudyti, Viešpatie. Ir niekas negali ateiti, jei Tu nepritrauksi jo; ir visi, kuriuos Tėvas davė, ateis. Aš turiu šį

užtikrintumą, kad Tavo Žodžiu bus pasirūpinta. Palaimink mus, Viešpatie.

²⁷² Ir jeigu čia yra tie, kurie tiesiog pasikliauja pojūčiais, galbūt jie šūkavo, jie, galbūt jie turi Šventąją Dvasią, ar... Mes nepasikliaujame tuo, Viešpatie, nes esame matę, kaip žmonės šūkauja per futbolo rungtynes. Mes matėme žmones šūkauančius pasaulietinėse pramogose. Mes matėme juos tokius laimingus, kol jie verkė, šoko ant grindų, ir visi tie dalykai. Tai ne Tu, Dieve.

²⁷³ Bet susitikti su Tavimi ir kalbėtis su Tavimi, ir Tu atsakai, štai ko mes norime, Viešpatie. O, meldžiu Tave, Dieve, kaip tik šią minutę, kad Tu atsiųstum Šventąją Dvasią į kambarį, į šią mažą, kuklią vietelę. Nėra vietos, kuri būtų verta, kad Ji ateitų. Bet meldžiu, Dieve, kad Tu Savo būdu atsiųstum Ją dabar į šį kambarį. Įtikinti sielas.

²⁷⁴ Kaip jau sakiau prieš kurią laiką, Viešpatie, galbūt Tu pastatei suklupimo akmenį kažkieno kelyje, dėl šių kvietimų prie altoriaus, maldaujant ir įtikinėjant žmones, kad ateitų. O kai grįžtame po metų, mes randame, kad jie yra dvigubai baisesnį pragaro vaikai, nei jie buvo iš pradžių. Kaip jie gali ateiti, jei Tu, didi Šventoji Dvasia, jų neįtikinsi ir nenuteisi?

²⁷⁵ Ir aš meldžiu Tave, Viešpatie Dieve, jei tas nusidėjėlis vyras ar moteris, vaikinai ar mergina, ši rytą yra šiame pastate, kad Šventoji Dvasia ateitų su tokia apkaltinančia jėga, kol ašaros riedėtų jų skruostais ir lašėtų į jų sielą, Viešpatie, kad jie iš savo širdies gilumos įtikėtų ir priimtų Kristų. Suteik tai, Viešpatie. Jiems nereikės altoriaus. Jų siela bus jų altorius. Suteik tai, Viešpatie. Tuomet jie visa širdimi ateis pas Tave, ir sakys: „Aš dabar noriu būti pakrikštytas Jėzaus Kristaus Vardu, kad būtų atleistos mano nuodėmės, dėl kurių aš atgailavau“. Suteik tai, Viešpatie. Pripildyk juos Šventąją Dvasia.

²⁷⁶ Duok mums šiandien evangelistų visame pasaulyje, ne tų, kurie įtikinėja, pritraukia ir padaro denominacinius vaikus. Dieve, užaugink Sau vaikų. Padaryk, Viešpatie, kad žmonės melstųsi. Aš galvoju apie Kornelijaus namus. Niekada anksčiau to nebuvo nutikę pagonims, bet jie pasninkavo ir meldėsi. Ir kai tas Dievo vyras, tas pranašas, atsistojo ten: „Ir kol jis kalbėjo šiuos žodžius, Šventoji Dvasia nužengė ant tų, kurie klausėsi Žodžio“. Dieve, suteik tokio pobūdžio susirinkimą. „Kol Petras kalbėjo šiuos žodžius“. O Dieve, jie buvo pasiruošę. Jie pasninkavo. Jie laukė. Jie buvo nuoširdūs. Jie ne tik „laukė“, jie „laukė, kol“.

²⁷⁷ Tie apaštalai laukė, kol Dievas nužengė tarp jų, ir jie galėjo matyti Jį ir kalbėtis su Juo. Jie išėjo su širdimis, kurios visiškai sudegino pasaulį. Jie buvo drąsūs ir stovėjo viduryje tokių vietų, kur jiems patiems galėjo būti nukirsta galva. Jie pasakė: „Ar mums dera klausytis jūsų, ar jūsų organizacijų, ar

jūsų denominacijų? Ar, mes turėtume klausyti Dievo? Spręskite patys“. Ir iškart, kai tik juos paleido, išėjo ir vėl pamokslavo Jėzaus Kristaus Vardą. O Dieve, duok mums—duok mums tai, Viešpatie.

²⁷⁸ Iškelk mums tą, apie kurį Tu kalbėjai Rašte. Patepk jį, Viešpatie. Aš šaukiuosi jo. Atsiųsk jį, Viešpatie. O Dieve, mūsų išalkusios širdys šaukiasi. Siųsk jį, Viešpatie, kuris vėl sugražintų žmones prie tėvų Tikėjimo, kuris atitrauktų juos nuo šių denominacinių marionečių, į tikrą išgyvenimą su Dievu, kaip jie tai padarė per Sekmines, vėl tikra bažnyčia, deganti, su ta pačia Žinia, tuo pačiu Tikėjimu, tuo pačiu Mokymu, ta pačia Biblija, tuo pačiu Dievu su tuo pačiu ženkle. Iškelk mus pranašą, Viešpatie.

²⁷⁹ Išgydyk ligonius, esančius šiandien tarp mūsų, Viešpatie. Čia yra tie, kurie turi poreikių. Aš meldžiu už juos, Tėve. Aš taip ilgai užtrukau šį rytą, ir štai jie sėdi čia.

Vieną naktį, kai apaštalas Paulius pamokslavo visą naktį, jaunuolis iškrito iš pastato ir nusižudė. Jis užmigo. Jis to nenorėjo, bet jis—jis užmigo. Ir jis iškrito, ir jo gyvybė užgeso. Ir apaštalas meldėsi, ir gyvybė sugrįžo į jį.

²⁸⁰ O Viešpatie Dieve, čia yra daug sergančių. Ir kol mes ilgai laukėme ir jau praėjo laikas, kai susirinkimas turėjo baigtis, čia yra tų, kurie serga. O Dieve, tegul ta jėga, ta—ta Šventoji Dvasia, kuri ateina asmeniškai Ugnies Stulpe, Kuris paskelbia Save ir apreiškia Save, Kas Jis yra, ir mes Juo tikime, te Jis šiandien apglėbia kiekvieną čia esantį asmenį. Išgydyk ligonius. Pripildyti Dvasia. Suteik kiekvieną išlaisvinimą, Viešpatie, kurio mums reikia. Pripildyk mūsų širdis tikėjimu, Dieve, nemiršančiu tikėjimu, bekompromisiniu tikėjimu, kur mes turime TAIP SAKO VIEŠPATS. Suteik tai, Viešpatie.

²⁸¹ Tai Tavo žmonės, Tavo Žinia, Tavo Žodis, Tavo tarnai. Ir šėtonas neturi mums jokios galios. Jis negali mūsų sunaikinti net tada, kai ši palapinė bus sunaikinta. „Nes jei ši žemiškoji palapinė bus sunaikinta, mūsų jau laukia kita“. Jis negali mums pakenkti, nes visa, kas yra mūsų priešas, yra Tavo priešas, nes mes esame Tavo. Mes esame nupirkti brangiu Jėzaus Krauju.

Todėl tu šėtone, kuris surišai šiuos žmones ligomis, Aš įsakau tau, Jėzaus Kristaus Vardu, išeiti iš kiekvieno iš jų. Kaip Dievo tarnas, tvirtintu, kad šis Žodis yra Tiesa - pasitrauk nuo jų. Tu neturi jokių teisių. Viskas, į ką kada nors pretendavai, buvo užbaigta Kalvarijoje. Ir tu negali ilgiau jų laikyti.

²⁸² Taigi, Dieve, suteik kiekvienam čia esančiam vyrui ir moteriai, vaikinui ar merginai tikėjimo, kad tikėtų tuo. Žodis buvo ištartas. „Jei pasakysi šiam kalnui: ‚Pasitrauk‘, ir nesuabejosi savo širdyje“. „Tikėjimo malda išgelbsti sergantį“. „Jūs turite tai, ko prašote“. Mes tai žinome. Mes turime tą pasitikėjimą Dievu. Jei mes iš viso turime tikėjimą, jei Dievas

gyvena mumyse, mes tikime tuo. Ir aš žinau, kad taip ir yra, Viešpatie. Taigi, suteik tai šiandien, dėl ligų ir išgelbėjimo. Arba, aš turėjau pasakyti, ar turėjau pasakyti, pirma dėl išgelbėjimo, o paskui dėl ligų. Suteik tai, Viešpatie, kadangi siela yra daug vertingesnė už kūną.

²⁸³ Bet tie, kurių kartais siela yra išgelbėta, bet kūnas vis dar priklauso šėtonui, ir jis žino, kad paims jį laiko pabaigoje. Jis jį sutriuškins ir gražins atgal, kol žemės vabalai įlīs ir suės jį. Bet jis niekada nepalies tos sielos, nes ji brangus Dievo lobis. Ir per tą gyvybę, kaip ir iš to lapo, ji grįžta atgal pas Dievą, Kuris ją davė; ateis kitą sezoną su nauju kūnu, kurio šėtonas niekada negalės paliesti. Nei senatvė ar dar kas nors negali jo paliesti. Tai bus pašlovintas kūnas. Mes laukiame to, Viešpatie. Palaimink dabar Savo žmones. Jie yra Tavo. Ir aš atiduodu juos į Tavo rankas. Prašau to Jėzaus Vardu.

[Brolis Nevilas pranašauja—Red.] Šlovė! Šlovė... [Kitas brolis pranašauja.]

²⁸⁴ Tai ne mano žodis. Tai Jo Žodis. O, tai, ko mums reikia šią valandą—šią valandą, kurią mes gyvename! Argi jūs nesuprantate, draugai, kad Dievas neateina pas didžiąsias išžymybes? Jis gyvena tarp nuolankių, paprastų, kuklių dalykų. Jūs galbūt nesuvokiate, kas dabar vyksta, kas juda šiame pastate, kas juda tarp šių žmonių tiesiog dabar.

²⁸⁵ Kodėl prieš tai Dvasia pasakė: „Prieš tai, kai Aš jiems ką nors padariau, - per brolių Higginbotham, - stebėkite šią Žinią, nes Aš Ją atnešiau, - *kažką tai* panašaus, - kad išpėčiau jus apie tai, kas ateina“? Pažvelkite, kas įvyko.

²⁸⁶ Kai kurių dalykų, Rašto vietų, kurias čia buvau užsirašęs, aš net nepaliečiau, ir atitrūkiau nuo Jų. Mane ten nuvedė Šventoji Dvasia. Suprantate? Kai kurios Rašto vietos, kurių aš net nepaliečiau. Aš tiesiog perėjau prie visai kito dalyko. Kartkartėmis, girdėdamas kažką ateinant, atsiverčiu ir surandu, kur tai buvo. Dvasia dabar kalba visomis kryptimis.

²⁸⁷ O, žmonės, būkite sąžiningi, būkite nuoširdūs. Nesistenkite remtis... Suprantate, jūs—jūs ieškote kažko didingo ir blizgančio.

Kai visi pranašai, net Dovydas pasakė: „Viešpaties Atėjime, kiekvienas kalnas bus pažemintas, ir—ir žemumos bus paaukštintos“. Pasakė: „Kalnai šokinės kaip maži avinėliai, ir visi lapai plos rankomis“. Na, ką žmonės manė, kas tai bus, kai... atėjo Jėzus?

Kaip viskas pasisuko? Kažkoks nuolankus pamokslininkas, neturintis jokio išsilavinimo. Būdamas devynerių metų, išėjo į tyrlaukius, ne tam, kad būtų mokomas žmogaus, bet kad būtų—būtų mokomas Dievo. Išėjo ir atsistojo, apsivyniojęs avikailio gabalu, visas veidas buvo plaukuotas, apžėlęs, ir plaukai nukarę ant kaklo. Gyveno ten tyrlaukiuose, maitindamasis skėriais,

tai žiogai, laukiniais skėriais ir medumi, kai jis gyveno ten tyrilaukiuose. Ir atėjo, atsistojo ant dumbblėto kranto, ir skelbė Mesijo atėjimą. Ir Mesijas tiesiog atėjo, paprastas Žmogus tarp žmonių, ir buvo pakrikštytas. Ir visi pranašai paskelbė, kad tai buvo vienas iš didingiausių dalykų, kurie kada nors įvyko, ir taip buvo. Suprantate?

²⁸⁸ Jie laukė įvykstant kažko didingo, kažko blizgančio. Suprantate? Šventoji Dvasia neblizga. Ji šviečia. Blizgesys yra iš pasaulio. Švytėjimas yra iš Dievo.

Švytėk virš manęs, Viešpatie, tai mano malda. Nužemink mane. Paimk mane, formuok mane ir sukurk mane. Gyvojo Dievo Dvasia, atgaivink mane. Formuok mane, sukurk mane. Padaryk mane, kad būčiau Tavo, Viešpatie. Tiesiog paimk mane.

²⁸⁹ Aš tiesiog žinau, kad ši rytą Kristaus Dvasia juda visame pastate čia. Dievas, kuris teis pasaulį, yra tiesiog čia dabar, tiesiog esu toks tikras, kaip ir kad stoviu už šios sakyklos. Buvo vienas, du, trys Žodžio įrodymai, būtent tai, kas pasakyta Biblijoje. Ar jūs girdėjote, kaip tuo laiku tai nutilo, po to? Vienas, du, trys, viskas pagal dvasinę tvarką, viskas pagal Raštą. O, atverkite savo širdis ir supraskite. O, koks laikas, kas gali nutikti šiuo metu!

²⁹⁰ Jie visi vieningai buvo aukštutiniame kambaryje, laukė. „Nes tie, kurie laukia Viešpaties, atnaujins savo jėgas. Jie pakils ant sparnų kaip ereliai“.

²⁹¹ Neikite ten tik tam, kad pasakyti: „Viešpatie, aš atsiprašau už savo nuodėmes. Dabar tikėjimu priimu, kad aš turiu Šventąją Dvasią“, ir tiesiog nueiti.

„Tie, kurie laukia Viešpaties, - savaitėmis, dienomis, kas tai bebūtų, - atnaujins savo jėgas. Jie pakils ant sparnų kaip ereliai. Jie bėgs ir nepavargs. Jeigu jie eis, jie nenusilps. Mokyk mane, Viešpatie, mokyk mane, Viešpatie, laukti“. Laukite Viešpaties.

²⁹² Dieną ir naktį, pastoviai, Ona buvo šventykloje, pastoviai meldėsi, dieną ir naktį. Kai jie atnešė Jėzų, ji įėjo, eidama per pastatą, akla. Akla moteris uždėjo rankas ant Jo ir pašlovino Dievą. Nes, būdama fiziškai akla, savo dvasioje ji buvo vedama Dvasios ten, kur Jis buvo.

²⁹³ Ten, Simeonas, laukė Jo, ten maldos kambaryje, žinodamas, kad jis turėjo Šventosios Dvasios pažadą, jog nemirs; pagyvenęs vyras, aštuoniasdešimties, beveik devyniasdešimties metų. Ir jis buvo . . . atvirai kalbėjo žmonėms: „Aš neregėsiu mirties, kol nepamatysiu Mesijo“. Ir tą pačią minutę, mažasis Kūdikis . . .

Kas Jis buvo? Ne iš kilmingųjų, tada sargybiniai būtų stovėję garbės sargyboje, kai jie būtų atnešę Mesiją, suvyniotą tikrai mielai ir gražiai, ir nuostabiai iškvėpintą, kvėpiantį kaip maži kūdikiai, kurie atnešami pašventinimui. Bet vargšė motina, apie kurią jie blogai kalbėjo, sakydami: „Ji pagimdė Kūdikį, ne

šventoje santuokoje“. Įvyniotas į vystyklus, Jis buvo suvyniotas skudurais nuo jaučio pavalkų, ėjo per pastatą, ir visi laikėsi nuo Jo atokiau.

Bet štai ateina ši nedidelė grupelė, ta mažytė grupelė. Viena iš jų - Ona. Simeonas, kitas, praeidamas pro eilę, nežinodamas, kada jis pažvelgs į Jį. Ir pakėlė savo rankas ir tarė: „Viešpatie, leisk dabar Savo tarnui išeiti ramybėje, pagal Tavo Žodį, nes mano akys žvelgia į Tavo išgelbėjimą“. Hm. Suprantate? Nieką didingo, blizgančio. Šviečia; ir nors apie jį buvo kalbama blogai, tai buvo ženklas.

²⁹⁴ Ir, šiandien, apie ženklą kalbama blogai. Su juo nebendradarbiaujama. Jis—Jis... Apie jį blogai kalbama ir ir jis vadinamas įvairiais vardais. Tačiau tai yra ženklas, kuris yra nepastebėtas, ženklas, apie kurį blogai kalbama. Biblijoje apie tai pasakyta: „Ženklas, apie kurį piktai kalbama“.

²⁹⁵ Prisiminkime tai, kai mes keliausime į savo namus. Niekada neleiskite, kad ši Žinia užgestų jūsų širdyse. Kad ir ką darytumėte, nedaleiskite to. Medituokite apie Ją, dieną ir naktį. Ir melskitės, dieną ir naktį, kad Dievas dabar pakeltų Savo liudytoją. Mes pasiruošę, nes aš manau, kad greitai, laiko daugiau nebebus. Mes artėjame... .

²⁹⁶ „Kaip, kada tai bus, broli Branhamai?“ Aš nežinau. Galbūt šiandien. Tai gali būti rytoj. Jei ne šiandien, aš to lauksiu rytoj. Ir tai gali būti šiais metais, kitais metais, po dešimt metų. Galbūt po trisdešimt metų, aš nežinau, kada tai bus. Bet sakau, nuo šiol, būkite pasiruošę kiekviena minutę.

²⁹⁷ Ir nepriimkite, kaip kažką įprasto. Nedarykite to. Nenurimkite nei dieną, nei naktį, kol nepasikalbėsite su Dievu. Šauginatės fanatizmo. Nepasiduokite emocijoms. Nedarykite to. Štai kas atneša tiek daug radikalių dalykų ir verčia žmones bijoti to, suprantate, dėl radikalaus fanatizmo. Nepriimkite to; jokiū būdu. Pasilikite ten tol, kol pasikalbėsite su Dievu. Galiausiai, tai jūsų siela, ir jūs esate tas, kuris praleisite Amžinybę ten, anapus. Ir būkite tikri, kad jūs tiesiog nepaspausite rankos ir nekalbėsite mokymo, ar—ar nepriimsite kažko tikėjimu. Nedarykite to. Jūs kalbėkitės su Dievu. Tegul Dievas kalba jums, ir stebėkite, kas jums nutiks. Stebėkite savo troškimus ir kas vyksta, tuomet jūs sužinosite, ar jūs kalbėjote su Dievu, ar ne.

²⁹⁸ Jums, kurie šį rytą patikėjote Juo. Jums, ir aš—aš kalbėjau apie kvietimus prie altoriaus. Ar jūs žinote, kaip jie tai darė Biblijoje? „Visi, kurie patikėjo Viešpačiu, visi, kurie patikėjo Viešpačiu, buvo pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu, kad būtų atleistos jų nuodėmės“. Jeigu jūs niekada... Mes niekada neturėjome kvietimų prie altoriaus. Jie niekada neturėjo, kad žmonės štai taip ateitų. Kai jūs tai darote, jūs gaunate visko. Štai kažkoks arogantiškas vaikas eina prie altoriaus ir

atsiklaupia ant kelių, nes kažkas jį tam pastūmėjo. Jums—jums—jums prireiks dvigubai daugiau pastangų, kad vėl jį atvesti. Suprantate? Ir ką jūs darote? Jūs tame gaunate visko. Ir Jėzus pasakė: „Visus, kuriuos Tėvas Man davė, ateis pas Mane“. Stovėkite su tuo Žodžiu. Visa kita padarys Dievas. Teisingai. Teisingai. Visa kita padarys Dievas.

²⁹⁹ Telaimina jus Dievas. Tikiuosi vėl jus pamatyti šį vakarą, tikiuosi, kiekvieną iš jūsų, kurie galėsite. Aš žinau, kad daugelis iš jūsų turite išvykti. Aš būsiu šį vakarą, kad pasiklausyti savo brolio, jei tai bus Dievo valia. Aš nenoriu atimti abiejų jo pamokslų.

³⁰⁰ Ir—ir brolis Nevilas yra mielas Dievo vyras. Ir aš žinau, žinau, kas... Kai girdžiu jį pamokslaujant, aš žinau, kad tai ateina tiesiai iš jo širdies. Aš tai žinau. Ir brolis Nevilas, kaip jis pasakė aną vakarą, apie komentarą, pasakė, kad aš pateikiu pastabą: „Vieną dieną aš pakrikštysiu jį Jėzaus Vardu“. Aš tai padariau. Kodėl? Aš mačiau jame nuoširdumą ir sąžiningumą. Aš žinojau, jei jis... kada nors bus jam duota, ir mačiau, kad jis... ir jis—jis tikrai galės Ją pamatyti, jo akys atsivers, jis priims Ją. Aš laukiau, ir sakiau bažnyčiai: „Nesijaudinkite, su šiuo metodistų pamokslininku viskas bus gerai“. Ir štai jis šiandien, bažnyčios pastorius, toks tvirtas, kaip tik gali būti, Žinioje. Jis tiki Dievu. Ir aš žinau, kai aš girdžiu kažką iš brolio Nevilo, žinau, kad tai tikra, tai ateina iš Dievo, kadangi jis yra tokios rūšies žmogus.

³⁰¹ Aš dėjau rankas ant čia esančių nosinaičių, už kurias meldėsi. Tikėdamas, kad kiekvienas iš jūsų gavote palaiminimą iš Dievo. Tikiuosi, kad Dievas yra jūsų širdyje.

³⁰² Mes—mes ateiname ne tam, kad gautume palaiminimą iš Dievo, kadangi mes atėjome čia. Kiekvieną dieną kiekvienu įkvėpimu mes gauname palaiminimą iš Dievo. Tai, dėl ko čia ateiname, yra pataisymas, atkirtimas, apipjaustymas mūsų širdžių, kad atsistoti prieš Dievą ir tikėti Dievu visa savo širdimi.

³⁰³ Prisiminkite Viešpaties Žodį. Ir nepamirškite, kad nepraleistumėte tikrojo Dievo siųsto ženklų.

Ir taigi, aš perduosiu tarnavimą broliui Nevilui, te jis pasako tai, ką jis nori pasakyti.

[Brolis Nevilas sako: „Aš tikrai, tai bent, sakau jums, aš žinojau, kad Dievas patvirtino tai, ko mes tikėjomės pirmojo tarnavimo metu. Kai žvelgiu į šiuos veidus, šį rytą, aš žinau, kad buvo gerai, jog jūs buvote čia, ir buvo gerai, kad aš buvau čia, ir aš turėjau būti čia, ir jūs turėjote būti čia. Jūsų misija buvo tinkamai įvykdyta, jei manote, kad taip yra. Tai, ką jūs turėjote šį rytą, jūs galite turėti, nes jūs gavote tai iš Dievo.]

[„Ir iškart po to mes turime krikšto tarnavimą. Ir brolis Vildardas Collins vadovaus krikšto tarnavimui, ir mes turime du

kandidatus ar daugiau. Ir mes norėtume šį rytą pamatyti šimtą kandidatų krikštui Jėzaus Kristaus Vardu“.]

Amen!

[„Pasiryžkite akivaizdžiai parodyti savo tikėjimą. Tikėjimas neveikia savaime. Nieko gero iš tikėjimo, apie kurį tik kalbama. Bet tikėjimas, akivaizdžiai parodytas - yra pagal Biblijos tvarka“.]

Amen! Teisingai.

[„Tikėjimą galima parodyti per paklusnumą. Te Dievas šį rytą suteikia kiekvienam čia esančiam, kurie jaučia, kad yra pasirengę tai padaryti, te jie ateina. Jei tai yra, jei tai šiek tiek nukrypsta nuo jūsų planų, ar galbūt iš karto turėjote susitikimą, ar kažką, jei galite sau leisti tai atidėti, ir atlikti šį paklusnumo veiksmą, manau, kad kaip jūsų nuolankus brolis Kristuje, ir kaip Dievo pranašo bendradarbis, aš manau, kad tai būtų—tai būtų geriausias jūsų pasirinkimas - priimti šį sprendimą dabar“.]

Dieve suteik tai!

[„Ir suteik tai, kad jūs ateitumėte ir užimtumėte vietą tarp kitų, kurie turi būti pakrikštyti, kad jūs būtumėte šiame skaičiuje, sudarydami mažąją kaimenėlę. O, tai nuostabu, ar ne? Būti vienu iš Jo, ir būti pagal Jo Žodį. Atsistokime visi kartu, kai mes ruošiamės išsiskirstyti.]

[„Ateinanti sekmadienį brolis Branhamas vėl sugrįš su mumis. Prisiminkime šį pranešimą. Jis sakė, kad bus čia šį vakarą, bet jis nepasakė, kad jis pamokslaus. Tačiau aš visada trokštu, kad jis pamokslautų. Ir jam nereikia baimintis dėl to, kur aš stoviu tame. Mano troškimas tikrai yra, žinant, kad Žinia ir kvietimas, pareigos, kurias jis turi, yra didžiulis šios paskutinės dienos poreikis. Aš užleidžiu vietą, bet kuriuo metu.]

[„Aš tai pasakysiu žmonių ir jo akivaizdoje: aš, mielai užleisiu vietą, bet kuriuo metu, bet kuriame tarnavime, šiai svarbiai Žinia, kuria aš tikiu, nes Dievas kalbėjo per mus abu šį rytą, parodydamas šią ženklą. Ir aš džiaugiuosi, kad turiu privilegiją tiesiog būti tuo, kuris gali jam užleisti vietą.]

[„Ir šį vakarą mielai tai padarysiu, jei mūsų brolis ir Dievo tarnas bei pranašas bus nusiteikęs tai padaryti, aš mielai užleisiu jam vietą. Tiesiog pagal jo žodį, tai kaip jis jaučiasi vedamas. Bet, jis kalbėjo, ir mes tiesiog patikėsime viso šio reikalo baigtį į Visagalio Dievo rankas“—Red.]

³⁰⁴ Jūs negalite prašyti ko nors mielesnio iš tikro brolio, ar ne? Priežastis, kad aš. . . Suprantate, draugai, aš—aš žinau, kad jūs mane mylite. Jūs mylite brolių Nevilą. Jūs mylite visus Dievo žmones. Mes mylime vieni kitus. Jei ir buvo laikas, kai mes turėtume labiau mylėti vienas kitą - tai šiandien. Turėtume būti taip arti vienas kito, broli, kad mes tiesiog. . . Mes būtume daugiau nei tikri kraujo broliai ir seserys. Tai meilė, kuri turėtų

būti mūsų širdyse vienas kitam, didelė pagarba ir didžiausias pagarbumas. Ir man tai patinka. Man patinka tas tikras dalykas.

³⁰⁵ Ir čia, brolis Nevilas, ir brolis Higginbotham, brolis. . . Aš manau, kad tai buvo brolis Funk, tai net nebuvo panašu, kad jis, kuris pamokslavo ten. Tai ateina. . . jie ateina iš Dievo, tie pamokslai, draugai, tikrai. Kiekvienas, turintis dvasinį išvalgumą, žino tai.

³⁰⁶ Bet štai kas tai yra. Artėjant, man—man taip patinka brolis Nevilas, kol aš galvoju apie tai, suprantate. Aš—aš nemėgstu kalbėti bet ką, nebent aš tikrai turiu kažką jums pasakyti iš Dievo. Suprantate? Ir aš turėjau tai, tai—tai atėjo man į širdį, maždaug prieš dvi ar tris dienas, ir aš nelabai išigilinau į tai iki vakar vakaro, kai perskaičiau keletą Rašto vietų. Štai dėl ko aš atėjau, kad pateikčiau tai. Dabar tai ne mano rankose. Jūs suprantate? Ką jūs su tuo darysite, tai priklausys nuo jūsų, suprantate. Bet aš daugiau neatsakingas už tai.

³⁰⁷ Bet, brolis Nevilas ir aš, mes tiesiog tokie esame. Jeigu aš ateičiau čia, kad tik—tik kartais pakalbėti, ir kažką panašaus, ir brolis Nevilas turėtų pamokslą nuo Dievo, aš tiesiog atsisėsčiau. Taip, tikrai. Aš visada užleisčiau vietą Dievo pamokslui. Suprantate? Taip mes elgiamės vieni su kitais. Ir štai kodėl sakau, kad aš. . . Jei—jei i Dievas man nieko neduotų, tuomet, galbūt tik pakalbėti, ir jei Dievas ką nors duotų broliui Nevilui, ir aš būčiau čia, prie sakyklos, sekmadienio rytą, sekmadienio vakarą, kad ir kas tai būtų, brolis Nevilas tiesiog, kaip brolis, jis ateitų pas mane, sakytų: „Broli Branhamai, aš tikiu, kad jūs esate Dievo tarnas, bet Viešpats tiesiog davė man pamokslą“. Jūs tai padarytumėte, ar ne? [Brolis Nevilas sako: „Amen“—Red.] Taip, pone.

³⁰⁸ Aš būčiau padaręs tą patį ir jo atžvilgiu, jei jis būtų ketinęs kalbėti. Sakyčiau: „Broli Nevilai, ar atleisite man? Dievas davė man pamokslą. Aš tiesiog dabar turiu tai pasakyti žmonėms“. Ir jis, brolis Nevilas, pasitrauks iš kelio; bet kuris iš mūsų, vienas kitam. Suprantate? Tokiu būdu mes darome. Ir tuomet, jei mes, jeigu aš neturiu kažkokio konkretaus dalyko, tuomet aš. . .

³⁰⁹ Man tiesiog patinka klausytis jo pamokslavimo. Aš girdėjau jį. Kiek iš jūsų klausėtės jo praėjusio sekmadienio vakarą? Toks nuostabus pamokslas, sakau jums. Tai sutapo su tuo, kas buvo pasakyta ryte.

Ir, žmonės, sakau jums, jūs turite pakankamai Dievo Žodžio, kad jūs tikrai galėtumėte gyventi teisingai ir būti teisūs.

Telaimina jus dabar Dievas, broli Nevilai. 🕊

61-1112 Tikras ženklas, kuris nepastebėtas
Branhamo Maldos Namai
Džefersonvilis, Indianos JAV

LITHUANIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Irašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org